

ALEXANDRU NEMOIANU

SEMNELE VREMII

**Gânduri șoptite către
Fratele Gavriil de pe Ceahlău
urmate de „Trei adaosuri“**

**Prefață: „Fragmente dintr-un Pateric“
de Artur Silvestri**

CARPATHIA PRESS – 2005

CARPATHIA PRESS 2005

Str. Școala Herăstrău, nr.62, București, cod 014153, România

E-mail: carpathia.press@gmail.com

Tel/Fax: **004/021-317.01.14**

ISBN: 973-87295-9-9

SUMAR

„Fragmente dintr-un Pateric“ de Artur Silvestri...	3
Gânduri șoptite	6
Trei adaosuri:	
„Învățăături“, „puteri“ și „inițieri“	43
Modelul noii prigoane anti-creștine	46
Acum	48

Concepția acestei ediții aparține **dr. Artur Silvestri**

Tehnoredactare: **ing. Diana Șuică**

Coperta reproduce o frescă reprezentând pe Sfântul Vasile cel Mare aflată în Bolnița Coziei.

Tipar: S.C. **Tipogrup Press S.A.**

FRAGMENTE DINTR-UN PATERIC

Încă prea puțin prețuit precum ar îngădui opera ce ne-a dat și înzestrarea rarissimă de scriitor profetic și de înțelept, Alexandru Nemoianu constituie în sine o apariție stranie și ilustrează un destin neobișnuit. Formația intelectuală se produce în România, prin studii în istorie și arheologie și, deopotrivă, prin cercetare arheologică și în muzeografie; acestea îi asigură o pregătire solidă și perspective noi față de „știința oficială”, pe care adeseori savantul o pune sub semnul întrebării și îi constituie „alternative”.

Stabilit în 1982 în SUA, Alexandru Nemoianu își dezvoltă treptat și într-o manieră inedită viziunea față de cultura română și, în același timp, și o perspectivă antropologică insolită, unde participarea ideii de Tradiție este capitală. Obârșiile culturale, definite de o substanță polimorfă – unde intră bizantinătate, etnografie, „tradiție culturală” și „istoriografică eretică” (în sensul unui anumit **profetism autohtonist**, de felul lui Hașdeu, Iorga sau Nicolae Densusianu) contribuie în chip hotărâtor la această conformație de maturitate.

Opera esențială apare oarecum târziu dar este cu atât mai bine așezată cu cât dibuirile „de tinerețe” sunt puține și nesemnificative. Dar când apare, se înșiruie, rând pe rând, câteva din cărțile „mari” ale scriitorului, precum „*Borloveni*” (1999), „*București. Puccini 4 și împrejurimi*” (2000), „*Acum*” (2004) „*Treziri*” (2005) și mai cu seamă cele două volume capitale, ce modifică poziția autorului în literatura română și revelează direcția culturală de înfăptuitor, confirmând „sensul tradiției” și caracterul ei de „lucrare în nevăzut”: „*Întâmplări și vise*” (2002) și „*Tărâmurî*” (2003). Formula lor eseistică este de o izbitoare originalitate iar aspectul sapiențial sporește de la un episod la altul. Căci această literatură nu doar că izvorăște, prin substanță, din Tradiție ci și o exemplifică în modul literar ce se agregă. Aceasta este materia ireductibilă însă opera nu se rezumă numai la atât. Alte contribuții, ce au valoarea lor, sunt dedicate istoriei „românului american”: „*History of the United Romanian Society; Istoria Societății Unirea Românilor*” (1995, în colaborare cu Eugene S. Raica), „*Cuvinte despre românii-americani (I-II)*, (1997-1999) și „*În America, la*

Vatră Românească” (2001). Sunt cercetări ce anticipează teoriile recente privitoare la „*Noul Român*”, a căror însemnătate se va întări cu cât vremurile vor părea mai nedeslușite și trebuința de certitudini se va arăta mai stăruitor.

Cartea de față este o culegere de „gânduri tainice”, în felul unor „povețe de Pateric” și adaugă la trăsăturile sapiențiale ale acestei opere o contribuție de strat secret. Ea va fi înțeleasă astăzi dar și mâine, când se va prețui din ce în ce mai mult. M-am gândit întâia oară, cu o oarecare vreme în urmă, că o carte de acest fel ar putea fi posibilă; era cred că în miezul iernii trecute, după ce încheiasem, cu greu, lectura cărților ce primisem de la Alexandru Nemoianu și de la editorul său. Spun „cu greu” fiindcă acestea erau, și sunt, cărți complicate ce se cuprind în mai multe straturi decât ceea ce ni se arată la o prea repede examinare. Cel dintâi este întruchipat de **imaginea de suprafață**. Privite în aspectul lor exterior, și „*Întâmplări și vise*” dar și „*Tărâmurii*” sau „*Borloveni*” ne apar în felul unor „culegeri” de eseuri, ce conțin reflecții cu tema variată, dizertații abreviate în jurul unei idei sau gânduri cu aparență de înșiruire de note de jurnal, înscrise ca să nu se uite și să se dezvolte mai târziu, când se va putea. Pretutindeni izbitor este, și se observă numaidecât, stilul distins, elegant, având un echilibru ce se traduce prin noblețea frazelor și a cuvintelor; de fapt prin aspectul atipic al formulei de a compune într-o manieră inactuală, clasică, poate chiar „veche”. Rareori, în literatura română, acest timbru „latin” sau „elin” a mai răsunat cu atâta limpezime precum aici și memorabilă este, înainte de toate, **lecția pârvaniană**, poate însușită ori doar bănuită, fără a se adopta voluntar.

Dar dincolo de acest strat, ce ar fi fost, până la urmă, suficient spre a impune o voce și a întări poziția unei opere în desfășurare, sălășluiesc **conținuturile presimțite** doar când se privește din acest unghi dar uimitor de puternice și de închegate. Opera însăși, în ceea ce are ea, de fapt, peren și ireductibil, aparține unei categorii ce s-a exprimat abia de câteva ori, la noi, în vremurile mai recente deși există o anumită preistorie ce se cunoaște, din nefericire, prea puțin iar dacă se cunoaște – se ignoră sau uneori chiar se disprețuiește în felul agresiv și ignar ce caracterizează „spiritul creol” la români. Ea este o literatură superior didactică, de povățuire și de îndreptare, aflată în apropierea

a ceea ce era, odinioară, „comentariul” bisericesc și exegeza de text sacru dar tradusă în speciile de zidire sufletească, în *apoftegmă*, în *pildă* și în *omiletică*. Aceasta este **tradiția celei de-a doua literaturi** care, deși la o viziune din avion se dovedește a fi fost capitală prin Nicodim de la Tismana, Varlaam Moțoc, Antim Ivireanul și Dosoftei, prin Paisie Velicikovski, și a organizat într-un fel tainic stratul cel mai stabil de cultură de la noi, se lasă astăzi deoparte și pare a fi ieșit din istoria vizibilă, unde stăruie **heteroclitul secular**. Și totuși, această impresie nu-i adevărată. Căci de acolo, din acea materie care, la rândul ei, vine de departe, se orânduie marile ore astrale și opera eponimă ce ne dădură Bălcescu, Alecu Russu, Hașdeu, Eminescu, Pârvan, Iorga, Blaga și G. Călinescu. Aici răsună, cu timbrul enigmatic, de clopot cu bătaie rară ce măsoară timpul veșnic, doctrina „specificului național”.

Aceasta este substrucția din această carte misterioasă dar nu și formula de a comunica. Suntem înaintea unei literaturi ce nici măcar nu își propune a fi „propriu-zis literatură” ci un fel de confesiune șoptită și gând tainic venit de acolo de unde spiritul s-a înălțat atât de sus încât a descrie ceea ce rezultă, prin definiția de gen și de specie estetică, este inadecvat și fără rost. Mai degrabă s-ar putea alătura aceste fragmente – ce parcă vin de la sine – unui gen profetic și unei desfășurări vizionare de mari proporții și dezlegată, prin individul trecător, doar episodic și încifrat. Sunt „pildele” și „vorbirile clarvăzătoare” ce se pronunță arareori, în cuvinte potrivite numai unui anumit înțeles și care se comunică numai atunci când trebuie și cui trebuie să i se spună.

„**Gândurile șoptite**” adunate aici mie mi s-au trimis căci eu sunt „**fratele Gavriil de pe Ceahlău**”; de ce sunt acela, poate că voi afla și eu într-o zi.

ARTUR SILVESTRI

*Încheiată astăzi, 8 Noiembrie 2005,
de ziua Sfinților Mari Voievozi Mihail și Gavriil.*

GÂNDURI ȘOPTITE

Eu am ales, din felurite motive, să trăiesc izolat, la limita sihăstriei. La început, asta a fost greu dar apoi m-am obișnuit și, acuma, agitația și aglomerația mi se par, concomitent, hazlii și producătoare de spaimă (sau, oricum, inconfort). Ca profesie, eu sunt istoric; în România am făcut și arheologie, nu cu mare pasiune ci pentru prilejul de a sta cu oameni „simpli” și autentici. Nu sunt nici un mare istoric, nici un om foarte învățat. Încerc să trăiesc cinstit și nădăduiesc că sunt creștin Ortodox.

*În relația cu România, și cu Românii, am plecat de la credința că emigranții au un singur drept și o singură obligație: **să îi iubească necondiționat.***

*În viață am avut enormul privilegiu de a îmi petrece vacanțele exclusiv într-un sat de munte retras, în Valea Almajului: Borlovenii-Vechi. Familia mea maternă avea acolo un statut special. Toate noțiunile fundamentale (de la **pădure la munte**, de la **rău la viață și moarte**) acolo le-am învățat și abia târziu mi-am dat seama și de asta. Tot târziu mi-am dat seama că **modelul existențial românesc** nu numai că este străvechi dar și că este o alternativă credibilă. În această înțelegere am mai priceput că „**elita de mahala**” – intelectualii la modă – fac Românilor; poate inconștient, cel mai mare rău cu putință. Vorbind de rău modelul românesc și acceptând orice model străin, ei creează temeiul ocupațiilor și subjugărilor. Atâta că **modelul românesc** este nespus de încăpățânat și are o vitalitate care dovedește multe lucruri. Între altele, **de ce a fost acest neam adus în ființă.***

De fapt, eu scriu pentru a mă justifica sau a justifica acel privilegiu de care pomeneam. Fiind singur – nu sunt de tot sihastru, sunt însurat, am un fecior doctor și câțiva prieteni, aici, la „Vatra Românească”, între ei și, acuma, Episcopul Irineu Duvlea, fost stareț la Sâmbăta – și evitând „faima”, nu am posibilitatea să „verific” părerile mele. Uneori am crezut că sunt smintit. Dar faptul că acest fel de gândire, modest exprimat, este împărtășit și de alții verifică, printr-un al treilea, că măcar potențial acest fel de gândire este acceptabil.

4 Octombrie 2004

Cele două istorii paralele; cei care țin structurile Neamului

Doar ca amănunt. Numele meu este Alexandru Toma și astăzi, de sus, la pagina următoare se „întâmplă” să fie prăznuirea Sf. Apostol al cărui nume îl port și căruia mă rog zilnic. Să fie doar „întâmplare”? Chiar așa și tot este minunat.

Am primit mesajul și cărțile. Le citesc cu grije.

În scrisoarea-mesaj, ce m-a emoționat a fost modul în care ați lămurit, sistematizat, ceea ce eu doar intuiai și de fapt nădăjduiam. Faptul că suntem în două „istorii” paralele. Una contrafăcută și mereu prostituată, a triumfalștilor; și cealaltă – a neamului în ceea ce are autentic și veșnic. Evident că „reconquista” va sosi și va fi biruitoare dar, chiar dacă este de folos contemplarea, și acțiunea are părțile ei (apud Mateiu Caragiale/Gore Pirgu). Absolut salutar ați arătat și calea: **apelul la cei care țin structurile neamului, Fețe Bisericești și gospodarii continuității**. Acuma am înțeles și legătura cu „Almăjana”. Caracterul ei eroic m-a emoționat și pe mine. Sunt un pumn de oameni care fără teamă adună și reînarmează o „țară” românească. Sunt atâta de frumoși! Nu știu cum să mă minunez de jertfa lor.

Recunoașterea revistei este un semn de apreciere. De fapt, valoarea ei nu poate fi tăgăduită. Revista promovează în principal identitatea, dragoste de loc, credința și mândria de a fi Român, Bănățean și Almăjan. Toate aceste scopuri sublime sunt în stare antitetică, adversă, cu „religia” lumii de azi (adică a „biruitorilor” clipei), „globalismul”. Dar, în același timp, această revistă are și va avea un rol în istorie și istoria literaturii române pe care acum nici măcar nu ni-l putem închipui.

6 Octombrie (Sf. Apostol Toma) 2004

Despre Tradiție

Istoria românească este presărată de dezastre și neîmpliniri. După standardele lumii și priviți din afară, nu suntem un popor de „câștigători”. Dar, în același timp, oricine se va uita la Români și la trecutul lor, cu minimală bună credință, nu va putea să nu rămână uluit de unitatea lor, „de limbă și lege”, de buna lor dispoziție, de echilibrul lor sufletec.

Toate trăsăturile, caracteristice și semnificative, românești arată că există o continuitate colectivă vie a unei înțelegeri străvechi a diferenței dintre **bine** și **rău** ori, altfel spus, a unui „model existențial”, a unei „Tradiții”, a unei moșteniri primită și trecută din generație în generație.

„Tradiția” este un întreg și între ea și „tradiții” există o diferență de categorie. Căci „Tradiția” nu înseamnă osificare și încă mai puțin memorizare. „Tradiția” este o entitate vie, care trebuie înțeleasă și pentru a fi înțeleasă trebuie trăită. Ea se poate schimba în formă dar rămâne mereu aceeași în duh. În momentele critice, limită, ea se poate

strânge până la esență, care este indestructibilă. Iar în clipele de răgaz se extinde și arată în forme multiple, neașteptate, uluitoare. Tradiția „nu cade niciodată“.

12 Noiembrie 2004

Purtătorii Tradiției

Atunci când acceptăm și dacă vom accepta că Tradiția este o entitate vie și colectivă, este doar firesc să ne întrebăm cine sunt cei care o poartă sau o fac cu putință.

Cred că Tradiția este o entitate colectivă care ființează prin persoane și comunități. În cazul persoanelor, întrebarea „cum anume?” este destul de simplu de răspuns. În cazul persoanelor, Tradiția este componentă a peceteii personalității. Ea, Tradiția, este încorporată mereu, de la naștere și până la moarte, prin însușirea modelelor din jur, prin trăirea în lume și alegerea liberă a binelui și răului, prin înțelegere, prin inspirație. Acceptarea Tradiției la nivel personal este o opțiune liberă. Prin urmare, valorile ei pot fi respinse sau, foarte trist, neștiute. Cred că acestea sunt cazuri-limită (ceea ce nu exclude posibilitatea ca în anume circumstanțe istorice numărul celor aflați într-o atare condiție să nu poată fi foarte mare), cazuri de criză istorică și împrejurări în care apar „monștrii”, tipuri aberante. În cazul colectivităților, grupurilor, situația este, paradoxal cred, mai simplă. Tradiția nu dispare, nu poate fi eliminată. Ea se menține prin colectivități retrase, prin trupuri colective esențiale (Biserica) care au o infinită putere de „contaminare” a celor din jur, prin exemplu viu. În plus, Tradiția este capabilă să se adapteze circumstanțelor temporare cu mare dibăcie. Își schimbă vestimentația, coloritul, forma dar își păstrează esența. Se poate restrânge la esențe, la arhetip, și apoi, iar când circumstanțele se schimbă, poate exploda fără hotar. Dar dincolo de toate, trebuie bine-înțeles că și în împrejurarea în care Tradiția este fără putință de cădere, fiecare persoană ar trebui să contribuie la îmbogățirea ei. Între formele colective păstrătoare de Tradiție și persoane ar trebui să fie o permanentă și esențială conlucrare, „sinergie“.

20 Noiembrie 2004

Persoana, Familia și Neamul

După părerea mea, Tradiția este un dat și alcătuiește pecetea individualității și a persoanelor care alcătuiesc un Neam și a Neamului în întregul său. Este foarte cu putință și cred direct potrivit să spunem că nu întâmplător anume Neamuri au anume Tradiție și nu alta. Tot potrivit îmi pare a spune că a te ține în Tradiția Neamului căruia îi aparții este nu o obligativitate ci o stare naturală. Ruperea de Tradiția neamului are efecte catastrofice.

Pentru a fi mai clar:

*Cred că există cel puțin trei stări ce nu pot fi distruse; **persoana, familia și neamul**. Atingerea distructivă a uneia dintre ele poate avea și, mai întotdeauna, are efecte distrugătoare. Chiar și atunci când ea s-ar face involuntar, din prostie.*

*Într-o înțelegere mai largă, Tradiția este cea care ne face să fim, de fapt să devenim, ceea ce din început am și fost (am fost lăsați să fim). Într-o asemenea înțelegere, **Tradiția transcende starea imediată și încorporează pe cei care suntem, cei care au fost și cei care vor să fie în Neam**. În sine, ca persoane, ne putem abate din Tradiție, putem cădea; dar în comuniune suntem în ea și contribuim la devenirea ei, din nou, spre a deveni ceea ce din început am și fost.*

29 Noiembrie 2004

Un spațiu special și fără egal

Citesc ce am primit: este singura instanță în care văd și simt dragoste de spațiul românesc. O dragoste smerită căci nimic din ce este veșnic nu ne aparține și nu avem merit în el. Ceea ce faceți nu este „turism”, este smerită și reculeasă îndemnare la dragoste și deschiderea vederii față de un spațiu special și fără egal. Nu spun că este cel mai frumos din lume dar îndrăznesc să cred că este la fel de frumos.

15 Decembrie 2004

Esența lucrării divine este originalitatea

*Pecetea identității de neam este expresia intenției din veșnicie. Deslușirea și cultivarea acestei identități, unice, nerepetabile, miraculoase (căci întreaga stare existențială este una de miracol și grație) înseamnă pătrunderea unei mari taine; **înțelegerea rostului pentru care am fost aduși în ființa**. Din nou trebuie bine înțeles că „descoperirea” unei taine nu este „meritul” nostru. Această descoperire este tot cu semnificație veșnică și Dumnezeiesc didactică.*

Cât privește vechimea acestei peceti mă tem că nu o vom ști niciodată. Este asemenea încercării de a afla capătul Celui și Celor fără de început și sfârșit; a celor dintotdeauna. În acest context, îmi pare că Nicolae Densusianu este singurul care a înțeles ceva din esența Neamului Românesc. Ceea ce spune el este de fapt o poveste și un mit de inițiere. Tot ce este important în lume se află inclus în Neamul Românesc dar exprimat unic. Este și asta semn al lucrării veșniciei și Divinului. Esența lucrării divine este originalitatea (nici o frunză, nici un fir de iarbă nu este „simetric”, identic cu altul) iar a negativității pure – imitarea, maimuțarea.

13 Decembrie 2004

Lumina Lină care ne copleșește

Hristos se Naște! Măriți-L!

Cu nesfarșită bucurie am primit mesajul. Este una dintre clipele, pe care cred că pot să le recunosc – dar sub nici un chip nu le pot

explica, le pot doar contempla – când ne vorbește direct și răspicat Cel care este mereu lângă noi. Nici nu este vorba de bucurie. Este Lumina Lină care ne copleșește și a cărei prezență simțită ne înlocuiește.

17 Decembrie 2004

„Daruri“ ne-închipuite

Hristos se naște! Măriți-L!

Cu enormă bucurie și emoționat am aflat astăzi, iarăși, mesajul. A fost iarăși unul dintre „darurile“ pe care le primim întotdeauna sub forme pe care mintea noastră nu le poate închipui, pricepe ci doar contempla în umilință.

Începutul Înțelepciunii

„Operația“ suferită a fost fără evenimente. Dar incidental am învățat câteva lucruri. A trebuit să mă „supun“ doctorilor (față de care, ca unul care am fost mereu sănătos, am atitudinea de spaimă/sfială, ca față de „vraci“). În același timp i-am „văzut“ altcum, ca lucrători ai unei Voințe mai tari. Am mai înțeles că starea de „sănătate“ este inevitabil, și bine că este așa, trecătoare. Îmi este „spaimă“ de acest lucru. Dar oare nu frica de Dumnezeu (și implicit de lucrarea Lui) este începutul înțelepciunii?

25 Decembrie 2004

„Liniștea“ prin confirmare

Acuma vă povestesc pur și simplu ce s-a întâmplat astăzi.

Personal am „râvnă“ deosebită pentru Sfântul Ioan Botezătorul. „Întâmplarea“ face ca El să fie și patronul casei din Borloveni.

Astăzi am primit, în plic separat, vol.II din „**Memoria ca un concert baroc**“. Am citit cartea cu înfrigurare și apoi, pagină după pagină, tot mai înfricoșat și uluit. Nu vreau să vorbesc de calitatea cărții ci de altceva. Pagină după pagină am descoperit, așezat temeinic, frumos, organizat, modul în care gândesc și simt. Mi se pare absolut uluitor și fără îndoială că este un „dar“ al Sfântului Ioan. Mai întâi, ca să mă smerească, arătându-mi cum trebuie să se scrie, dar și ca să mă liniștească.

De ce spun acest lucru din urmă? Atunci când am început să scriu, am făcut-o cu teamă și sfială. La început chiar, am căutat cumva să mă „încadrez“ în normele existente. Din fericire, fiind singur și liber, am ajuns la concluzia că asta nu ajută pe nimeni și mai ales îmi face rău, căci mint. **Și atunci, am hotărât să scriu așa cum simt sau așa cum mi se poruncește, prin inspirație și dintr-un loc pe care doar îl bănuie.** Mi-am luat acest risc dar în mine de multe ori am socotit că poate m-am rătăcit ori pierdut mintea.

Dar iată că astăzi întregul meu sistem de gândire și simțire se „verifică“ prin această carte. Iată că există un om și o persoană, mai înțeleaptă și mult mai dăruită ca mine, care gândește la fel. Nu se

poate ca brusc doi factori să dea același rezultat. Înseamnă că nu sunt nebun!

Dar mai înseamnă ceva. Înseamnă că **vremea marilor dezvoltări s-a apropiat.**

7 Ianuarie 2005

(Soborul Sfântului Ioan Botezătorul)

Vechimea identității Neamurilor

Modelul propus de Dumneavoastră îmi pare fascinant. Există o singură problemă. Eu nu sunt un „literat” și scriitor profesionist ci mai degrabă un istoric care caută să vadă dincolo de documentul istoric și istoriografie. În plus – un „tradiționalist”. Voi răspunde deci așa cum cred. Singurul lucru pe care pot să îl garantez este că o voi face cu deplină bună-credință; spunând ceea ce, după cunoștința și conștiința mea, este adevărul.

17 Ianuarie 2005

*

În discutarea vechimii Românilor și a modelului lor existențial, a rostului lor de a fi, există o dificultate creată, poate cu voie și poate, până la un punct, fără voie.

În istoriografia și antropologia românească există, de vreo trei sute de ani, o fascinație cu „modelele” la modă. Această înclinație are mereu urmări tragice. **Dacă un Neam renunță la identitatea sa, la modelul lui existențial, trecerea fizică în subjugare și irelevanță nu mai este decât un detaliu în așteptare și așteptare scurtă.** Cred că această obsesie, cu modelele la modă, poate fi cel mai bine ilustrată de împrejurarea că un dezastru istoric, cucerirea romană, a fost prezentat ca „certificat de naștere” al Neamului Românesc. Iar această obsesie cu „modelele” la modă, a generat și prăpastia dintre ceea ce este real și autentic în lumea românească și formele supra-puse, între ele și „statul”.

Aceste lucruri pot fi relativ lesne dovedite. **Metoda cercetării „regresive” va afla de fiecare dată că în spatele celui mai vechi document istoric despre Români se ascunde o realitate încă mult mai veche; că „întâiul” document de fapt nu face decât să constate o realitate în ființă, a cărei vechime nu poate decât fi bănuită.** Așa sunt toate documentele de hotărnicie din Maramureș, Moldova, Banat etc. Așa sunt toate districtele „românești” din spațiul Ardeal-Banatic. (Atunci când aceste „districte”, de fapt „Țări” românești, apar pomenite în documentele de cancelarie, ele apar ca extrem de amănunțit organizate, ca organisme vechi și bine stabilite.)

Iar prăpastia dintre **real** și **formă** la Români până azi poate fi dovedită. Spre exemplu, prin drumurile sătești.

În hotarul fiecărui sat românesc, există sumedenie de drumuri, folosite de localnici și care deserveșc ideal nevoile comunității, dar drumurile „oficiale”, „noi” și care deserveșc nevoile „formeii” moderne sunt zgârieturi, care complică și în fond îndepărtează, separă, comunitățile între ele.

Vechimea „modelului existențial” românesc, „momentul” apariției lui (care înseamnă **intrarea semnificativă în ființă a Neamului Românesc**) nu o vom putea stabili niciodată, căci este dintotdeauna, din veșnicie și veșnicia este o categorie care are puțin în comun cu lungimea timpului și mult mai mult cu clipa. **Vechimea identității neamurilor, ținând de Voința Divină**, nu o vom putea „demonstra”, o vom putea doar contempla. Dar o primă condiție către apropierea de acel moment va fi să încetăm a mai ironiza documentele și cărțile care nu se închină „modelelor” la modă și, implicit, a avea curajul să spunem ceea ce este incomod unei „tradiții” istoriografice, în fond de dată foarte recentă.

18 Ianuarie 2005

„Model”, „realitate” și „izvoarele proprii”

O discuție despre istoriografie, istorie și izvoare este foarte utilă. Dar mai înainte de a începe discuția, este foarte util să ne amintim că toate, absolut toate disciplinele își stabileșc ipoteze de lucru, metodă și mijloace de lucru care se subordonează unui postulat, unei credințe.

În această înțelegere este, sau ar trebui să fie, înțeles că istoriografia care slujește credința în „modelele” schimbătoare și de import își va numi „izvoare” sursele care îi folosesc scopul. Vor fi considerate „valide” surse selectate, autorități selectate și va fi deconsiderat sau direct insultat tot ce nu slujește demonstrației din capul locului făcute. În mai multe feluri suntem confrunțați cu un joc ale cărui reguli sunt stabilite de câștigător care, la caz, își rezervă dreptul de a schimba regula în mijlocul jocului!

Cei care cred în „modelul existențial” românesc, în înțelegerea românească a rostului vieții, fac o enormă greșeală metodologică dacă vor căuta să își demonstreze credința prin regulile așezate de cei ce cred altminterea. Cei care cred în autenticitatea și identitatea românească trebuie să se adreseze altor izvoare și altor metode.

În primul rând trebuie plecat de la **realitate**. Realitatea nu este un accident, este o consecință și consecința unui proces foarte îndelungat. Astfel rămâne un fapt că neamurile nu se schimbă sau, mai exact, nu își schimbă „fîrea”. (Ca modest exemplu, aș oferi „cazul” Românilor-Americanii. Aflați în cea mai competitivă și necruțătoare societate pe care a cunoscut-o istoria ei s-au adaptat, s-au strâns la esențe, s-au preschimbât, până la nivelul de a-și uita limba maternă, dar nu și-au schimbat „fîrea”, au rămas credincioși modelului existențial românesc). În această înțelegere și plecând de la această realitate trebuie să vedem

temeiurile, „izvoarele“ acestei dăinuiri și continuități spirituale care tra-tează milenii ca pe o clipă iute – trecătoare.

Cred că răspuns putem afla uitându-ne cu grijă la alcătuirea co-munităților de bază, temeinice, la sate. Hotarul fiecărui sat românesc spune despre străvechimea „modelului“. Chiar dacă satul s-a mutat în hotar, și-a schimbat „vatra“, alcătuirea lui a rămas mereu aceeași cum aceleași au rămas și structurile spirituale care slujesc comuni-tatea sătească. Iar atunci când căutam să reconstituim înapoi, regre-siv, mereu vom afla că forma, întâi pomenită în „izvoarele“ scrise, nu face decât să repete o realitate mult anterioară și în esență identică. Satul românesc este esențial identic satului, să zicem, neolitic și sihăs-triile Ortodoxe sunt mult prea asemănătoare cu cele, iarăși să zicem, dacice pentru ca o negare a continuității să fie cu puțință. Către acest tip de „izvoare“ trebuie să ne întoarcem.

20 Ianuarie 2005

Doar „coincidentă“?

Aici am avut câteva zile de iarnă siberiană. Să fie doar „coinci-dența“ că ar fi Boboteaza după Calendarul Iulian?

25 Ianuarie 2005

„Celelalte izvoare“

Legat despre Patericul Românesc. Am **Patericul Românesc** și alte lucrări ale Arhimandritului Ioanichie Bălan. (Inclusiv cea despre Moșul Gheorghe din Șugag). Acest tip de lucrări sunt izvoarele scrise, sau parte din ele, ale istoriei românești așa cum o înțelegem și unul și altul și cum este. (Nu a „modelelor“ impuse și artificiale și artificioase).

26 Ianuarie 2005

Legătura dintre „om“ și „loc“

În înțelegerea istoriei (adică rostului de a fi) românești legătu-ră dintre **om** și **loc** este evidentă și ea nu este întâmplătoare, este necesară.

Atunci când socotim că „neamurile“ sunt aduse în existență cu rost și pentru a împlini un rost, am fi cu totul inconsecvenți logic dacă ne-am îndoii că mijloacele convenite împlinirii „rostului“ nu ar fi puse la îndemână sub voia unei înțelepciuni mereu desăvârșite. Iar unul din-tre aceste „mijloace“ este chiar „locul“, geografia destinată unui anume neam și tot ce ține de ea. În înțeles mai larg este și aici arătarea În-trupării ca legatură desăvârșită, dar neamestecată, între **trup** și **duh**. Iar „realitatea“ românească înseamnă constantă într-un model viu și inventiv care renaște mereu și mereu, „același fiind și neschimbat fiind“. Ceea ce a făcut cu puțință această incredibilă continuitate a fost cu precădere „țara românească“.

În tot lungul Carpaților, de o parte și alta a lor, de la extremul Nord și până la Sudul Dunării, în fiecare vale intramontană, superb

definită geografic, găsim grupuri de câte cincisprezece, douăzeci de sate, alcătuind o „țară”. Fiecare cu personalitate unică și toate alcătuind un întreg de o unitate și armonie miraculoasă. Fiecare dintre documentele scrise care, „pentru întâia” dată, pomenesc câte o asemenea „țară” nu face decât să consemneze străvechimea lor. Faptul că întemeierea, organizarea lor, era desăvârșită și ținând de un plan fără egal apare fără putință de tăgadă. Iar această vechime nu poate fi aflată, ea merge, din adânc în adânc, până la vremea imediat post-edenică. O împrejurare a rămas cumva nebagată în seamă deși este luminătoare.

„Țările” românești (care în spațiul ardealo-bănățean sunt numite, de către documentele de cancelarie, „districte”) aveau rosturi militare și aceste rosturi militare, foarte multe dintre ele, și le-au păstrat și sub diferiții cuceritori de o clipă. Dar aceste rosturi militare au fost mereu și au rămas strict defensive. „Țările” românești apărau și nu promovau un model. Acesta este semn sigur de vechime, certitudine existențială, statornicie și siguranță duhovnicească, garanție întru veșnicie.

4 Februarie 2005

„Vremea Seniorilor”

Acuma câteva ceasuri am primit prin poștă volumul I din „**Vremea Seniorilor**”. Continui să îl citesc. Oricum, Prefața (de fapt uriaș și stufos studiu de doctrină metodologică a „românismului” în tot ce are el autentic și veșnic), și „scrisoarea înlăcrimată” dau cheia înțelegerii textului. Nici măcar nu știu dacă sunt clar.

Nu sunt un om foarte inteligent și, în plus, sunt grăbit să spun; dar, în același timp, sunt un om cinstit sufletește și care încearcă să înțeleagă. Iar statul în singurătate mi-a deschis dimensiuni care nici măcar nu bănuiam că sunt posibile.

Ce am înțeles din cartea aceasta este enorma cantitate de „dovezi” despre ceva ce am intuit umblând pe dealurile și pe hotarul Borloveniului. Că vechimea noastră este fără început și rostul nostru-unic. Am înțeles încă odată pericolul modelelor de împrumut și hidoasa lor complexitate (ca stare antitetică a simplității sfinte) care este de la necuratul.

Cât de liniștitor este să afli că au fost și au rămas „seniori” care știu și Adevărul, și Calea, și Viața.

12 Martie 2005

Iarna „fimbul”

Fenomenul natural descris – înghețul neclătinat – este interesant și îmi pare că vestește „ceva”. Și aici este o Iarnă fără sfârșit. Chiar azi suntem cufundați în nămeți și frig de „tip fimbul”.

12 Martie 2005

Harul: retragerea lui temporară la „cei aleși”

Am înțeles bine că sunt probleme de sănătate, m-am rugat mereu ca ele să se schimbe spre bine și cu mare bucurie aflu că asta se și întâmplă. Mai mult.

Sunt în totul încredințat că starea sănătății vi se va îmbunătăți. Și cred că foarte curând. În același timp sunt foarte emoționat și în fond uluit pozitiv (ca atunci când ni se deschide „simplitatea” unei taine) de modul în care sunteți cercetați de Har.

Doar cei foarte, foarte tari și aleși sunt încercați de temporara „retragere” a Harului. Este ceea ce, aminteam, Sfântul Ioan al Crucii numea „noaptea sufletului” și pe larg vorbea Sfântul Silvan Atonitul care dădea și incredibilul îndemn: „ține-ți mintea în lad și nu deznădăjdui”.

Ceahlăul; Îngerii sunt nu numai sfioși dar și uluitor de puternici

Importanța dată Ceahlăului este o altă indicație că sunteți într-o stare care deschide, cred, ultimele mistere. Trebuie mare grijă căci **Îngerii sunt nu numai sfioși dar și uluitor de puternici**. Protocronismul nu este doar un concept ci cred că mai ales o stare, un alt „nivel” care, în chip necesar, are o altă logică și alte căi. Sub nici o formă să nu vă pierdeți curajul și nădejdea. Sub nici o formă, oricât ar fi de greu.

14 Martie 2005

„Cei care își vor căuta rădăcinile”

Desigur că orice publicație ce ați putea trimite ar fi mai mult decât binevenită. Aceste publicații ar ajuta pe cei care azi și mâine își vor căuta rădăcinile. Așa vor afla și altceva decât ce este triumfalizat prin „Fundația pentru o societate deschisă (?!)”, „22” și alți eiudem farinae!

La caz că vor fi „dubluri” voi contribui la Biblioteca Episcopiei de la „Vatra” și încă mai exact le voi da Arhiepiscopului Nathaniel (un om special, complicat dar charismatic). În prealabil însă le voi da spre citire Starețului (în înțelesul dat de Sfântul Paisie Velichikovki) Roman Braga spre citire. Să nu aveți grijă, nu vor fi irosite.

„Miturile creatoare” ale întunericului; Golemul

Cu bucurie și înduioșare rodnică, ziditoare, am citit mesajul.

Mai întâi am râs de unul singur citind mărturisirile despre e-mail. Efectiv parcă mi-ați citit gândurile și sentimentele. Asemenea am învațat târziu acest procedeu și cumva din nevoie. Nu îl simpatizez și nu îl simt aproape. Este o „drăcovenie” care ne este băgată pe gât. (De fapt într-o înțelegere mai largă, e-mail-ul și computerul sunt parte dintr-unul dintre „miturile creatoare” ale întunericului, „Golemul”. Dar asta este altă poveste.)

18 Aprilie 2005

„Darul lacrimilor”; rugăciunea „în cuvinte puține și cât mai personale”

De fiecare dată mi-am exprimat uluirea pentru puterea enormă de muncă ce ați avut-o și îndrăzneam să vă avertizez că veți fi atacat și urât cu înverșunare. Dar ce mi-ați mărturisit cu atâta generozitate, darul lacrimilor, vă va face biruitor. Nu aveți îndoială!

Mesajul primit îl consider nemeritat privilegiu și dar. Nu există dar mai mare pe care ni-l putem face ca muritori decât să ne împărtășim unii altora lacrimile, aceleași pe care mereu i le dăruim Mântuitorului care în doar câteva zile se va sui din nou pe Cruce pentru fiecare dintre noi și pentru noi toți.

Câteva lucruri.

În ultima vreme ați făcut câteva lucruri extraordinare.

Premiile Asociației (care dincolo de acțiune în sine reprezintă afirmarea unei atitudini și aruncarea mânușii către cei ce se cred în fruntea bucatelor), publicarea de cărți și studii. Mă tem că cereți prea mult de la Dumnezeu voastră și asta poate deveni cauza de poticneală.

Sfatul meu este să nu vă străduiți mai mult decât trebuie. (Poate nu ar fi rău să faceți un drum, cu un prieten sau apropiat, undeva într-o zonă discretă a României; la Ceahlău, Rarău, în Maramureș, la o Mănăstire „ferită”?)

Dar mai ales căutați să vă rugați. Fără „înverșunare”, simplu cereți ajutor în cuvinte puține și cât mai personale. Credința nu este o concluzie logică, este o relație personală. Și mai ales NU VĂ TEMEȚI. (Este îndemnul cel mai des repetat în „Noul Testament”, cred de peste 70 de ori.) Teama, accedia, este de la necuratul. Nu-i dați satisfacția asta.

Puține vorbe „despre răbdare”

În ce privește colaborarea noastră ea este, la urma urmei, un dialog între prieteni. Sunt gânduri și sfaturi spuse alene, ca atunci și cum vorbeau bătrânii satelor noastre „la drum”, „la bancă”. Nu avem grabă și de fapt într-un fel este și mai bine; asta să vă fie ultima grijă!

În rest vă îndemn să nu vă temeți, rugați-vă, aveți „puțintică răbdare” și mai ales SUS INIMA!

19 Aprilie 2005

„Locurile fascinante”

Nădăduiesc că șederea la Țarigrad să vă fie de folos. Este un oraș superb, mereu fascinant de văzut și revăzut.

Am mai reținut cu bucurie cele spuse, altădată, despre Viena. A fost dintre locurile unde am avut sentimentul revenirii „acasă”.

30 Aprilie, 2005

Recunoașteri: chipuri și scene

Hristos a Înviat!

Cu bucurie am primit volumele de literatură ale Mariane Brăescu și cel de poezie al lui Dimitrie Grama.

Alături câteva gânduri despre ce am înțeles din volumele Mariane Brăescu. Poezia lui Dimitrie Grama m-a impresionat mult și cred că am nevoie de ceva vreme de gândire (mai ales considerând că eu nu sunt un critic literar). Încă mai mult am fost „izbit” de chiar prima poezie „Bastian” care efectiv reproducea o întâmplare avută acum vreo 15 ani.

4 Mai 2005

„Începutul” trebuie terminat sub voința nedeslușită

Hristos a înviat!

Cu mare bucurie aflu că ați terminat al treilea volum din ciclul „Memoriei ca un concert baroc”. Anul 2005 a fost uluitor de „darnic” cu Dumneavoastră și Dumneavoastră cu el. Nu este de fel mirare că vă simțiți ostenit. De fapt poate fi vorba și de sentimentul confuz care însoțește sfârșitul oricărui efort. Nu aveți teamă, veți avea încă multe realizări și mai ales aveți încă multe de făcut. Ce ați început și împliniți TREBUIE terminat și asta sub o voință mai tare decât a noastră.

16 Mai 2005

„Noul Român”; „sfințirea” Limbii Române

Mesajul, ca de fiecare dată, m-a emoționat printr-o combinație de sensibilitate și dinamism uluitor. Sunt forțe sufletești a căror putere nici măcar nu ne o putem imagina. Gândul Domniei Voastre despre „Noul Român” din tot locul este eminent. Acest lucru îl spun în modestă cunoștință de cauză.

*Pentru Românii din afara spațiului geografic românesc „țara” încetează să mai fie o realitate politică, economică și socială; devine un **tărâm care stă între lumea văzută și nevăzută**. Un asemenea tărâm este guvernat de alte legi și o altă logică. Mie îmi pare că devine treapta spre Mântuire. Ca singur exemplu. Mereu, la revenirea în „țară”, am un moment de descumpănire când aud folosirea brutală a limbii române. Fiind izolat, în cazul meu, româna devine limba intimă și cred, prin coborârea ei în interior, în „inimă”, se sfințește. Folosirea ei curentă și imediată o simt, câteva clipe, ca sacrilegiu.*

18 Mai 2005

Darurile făcute după rugăciune

Mai întâi sunt peste măsură de bucuros că ați terminat încă un volum, al treilea, din „Memoria”. Este încă o adăugire la realizările efectiv gigantice avute de Dumneavoastră în acest an. Mica îndoială avută s-a dovedit de folos. Darurile făcute după cerere (ori rugăciune) stăruitoare sunt încă mai superbe decât ni le cristalizăm în imaginație. Și îndrăznesc să mai adaug ceva.

În viitor să nu vă temeți când aceste aparente „pauze” vor fi de mai lungă durată. Îmi vine să cred că vă apropiați de rostirea celor care țin de adâncurile ființei Domniei Voastre, de „inima” Domniei Voastre. O zonă tainică și fără putință de exprimare în dimensiuni lumesti.

Cuvintele Domniei Voastre către mine ca întotdeauna nu sunt legate de mine ci de cele ce sunt în Domnia Voastră și care reconfirmă că „frumusețea este în tot locul dar se dezvăluie doar dragostei”. Oricum, acele cuvinte m-au emoționat.

23 Mai 2005

„Calendar neîntâmplător; făgaș neclintit”

Hristos a Înviat!

Nu vi se pare semnificativ că ați scris mental cartea/cărțile în ajunul Învierii și ele s-au săvârșit în preajma „Înălțării”? Mie îmi pare că dacă asta nu este semnificativ, ce poate fi? Ați făcut anul acesta lucruri uluitoare; un adevărat iureș și trup de stejar. Încercați să vă desprindeți puțin și nu vă grăbiți. Nici o fărâmă din timpul care este necesar nu ne poate fi răpită.

În ce privește relația pe care o avem, noi, Românii, cu memoria, sunt în totul de acord; suntem risipitori. Dar, în același timp suntem risipitori fiindcă suntem bogați și cu inima largă. Esențial rămâne că făgașul în care ne aflăm este așa de vechi și așa de încrâncenat încât nimic nu îl mai poate clinti.

Sus Inima!

6 Iunie 2005

Tărâmul rostului de a fi

Este nespus de bine ca ați terminat cartea iar îndoielile care le aveți sunt semn, înaintemergător, că va fi o carte de folos. De fapt, în momentul de față eu cred că nici nu mai scrieți pentru „niște” cititori. V-ați înscris sub un semn mult mai larg și într-o înțelegere care a trecut de ceea ce în lumea asta este numit „succes” și „insucces”. Eu cred că ați intrat în **tărâmul rostului de a fi** și asta înseamnă persoană și relația cu cei din jur în termeni veșnici. Deci desăvârșirea, care s-a și împlinit. Nu vă temeți!

9 Iunie 2005

„Fața hâdă a tatălui minciunii”

Veștile bune, pozitive și ziditoare ce mi-ați trimis m-au bucurat foarte mult. Mă bucură mai ales faptul că îmi pare că deslușesc o anume tărie care, de câtăva vreme, amurgise. Îmi vine să cred că vă aflați în pragul unei noi creșteri spre desăvârșire. Mereu sunteți prezent în rugăciunile mele.

Îndrăznesc să vă mărturisesc, intim, ca o tânguire, câteva gânduri. Să dea Dumnezeu să nu am dreptate. (Vă rog să rețineți că cele ce le voi spune nu au nici un soi de substrat politic. Din 1993 am

hotărât să nu mai am nici un fel de interes în viața politică; nici a țării mele și nici a celeia în care trăiesc.)

Cu enormă îngrijorare am auzit de greva ceferiștilor din România. Îmi pare nespus de rău când aud de suferință și necazuri omenești. Dar această grevă îmi pare că reprezintă un lucru care trebuia să vină. Cred că în chip „instinctiv” acei oameni își dau seama că pactul făcut, în numele dar fără înțelegerea lor; cu puterile întunericii, începe să își arate colții. În spatele și sub mantia multicoloră a „globalismului”, „integrărilor”, etc se deslușește fața hâdă a „tatălui minciunii”. Că oamenii încep să simtă, dacă nu să înțeleagă, asta este un lucru bun dar, efectiv, mă doare inima gândindu-mă la ce multă suferință va fi până ce vom putea iarăși stăpâni „carul cu boi” pe care, în care și prin care am străbătut câteva bune mii de ani. Dar poate că nu am dreptate și aș vrea să fie așa.

11 Iunie 2005

„Trăim începutul marilor dureri”

Noaptea asta nici eu nu am avut „somm” (aici sunt cu șapte ore „înapoi”). Fiind complet singur am stat citind, rugându-mă și petrecând prin minte una și alta. Starea din România acuma este contactul, doar contactul, cu satanismul care joacă, crede el, triumfător peste majoritatea planetei. Ar trebui să fim recunoscători că tărâmul românesc este lovit așa zice „la urmă”. (Asta, cred, din pogorământ pentru isichasm și viața pustrnicească de mii de ani, încă mai înainte de Ortodoxie).

Trăim începutul marilor dureri. Iar faptul că simt ce se întâmplă acolo este datorat faptului că sufletește și mental sunt acolo cu o intensitate durerioasă. Ce îmi pare miraculos este faptul că acolo sunt oameni care înțeleg (este cu mult mai greu să vezi „perspectiva” din imediata apropiere) ce se întâmplă și că majoritatea lumii, încă de acuma, știe că ceva nu este cum trebuie (instinctiv, „greva ceferiștilor”). În acest context, trădarea intelectualității sau, oricum a unei bune părți a ei („elita de mahala”), o simt ca o înfrângere personală. Sunt cei prin care „sminteala” vine în lume și sminteala trebuie să vină „dar vai de cel prin care vine” (Una dintre puținele amenințări ale Mântuitorului dar cu atâta mai înspăimântătoare.) **Individual, încheștarea de memorie și de „modelul” strămoșilor noștri nu mai sunt opțiuni estetice ci necesități mântuitoare.** Iar dincolo de asta, rămâne făgăduința și îndemnul veșnic: „Nu vă temeți!”

12 Iunie 2005

Capacitatea de a „asculta” răspunsurile

Sunt foarte bucuros de impresionanta Dvs. capacitate de lucru și finalizare. Foarte mult m-a bucurat faptul că publicați și am găsit între aceste publicații (modul lor de realizare) un lucru extrem de semnificativ. Aminteți că alcătuirea „**Pentagramei**” s-a făcut cu re-

lativ multă vreme în urmă dar acum i-ați aflat, dezvăluit, înțelesul. Uluitor! Este semnul de netăgăduit că ne găsim într-un „dialog” cosmic permanent. Este dovada că ceea ce ne lipsește (de fapt nu avem răbdarea și perseverența de a dezvolta acest simț) este capacitatea de a „asculta” răspunsurile ce ni se dau mereu, în toate împrejurările. Cred că Dvs. ați aflat aceasta.

Cei care „văd” și „știu”

Știam despre lucrarea lui Florentin Smarandache. Și el este între cei care văd și știu ce se întâmplă cu planeta și care este semnificația lucrurilor ce se întâmplă.

17 Iunie 2005

Lenea este de la cel rău

Apariția cărții este o biruință și un dar făcut pentru a împlini o altă făgăduință. Celui care are i se va da iar celui ce nu are și ce are i se va lua. Există condiții pentru bucurie și este drept să le împlinim. Iar lucrul neconținut este obligație. Lenea este de la cel rău.

Semne despre „pustnicii care țin Neamul în ființă”

Îmi amintesc că anul trecut la Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul (patronul meu și al casei din Borloveni) eram într-o piață bucureșteană și cu ce enormă bucurie am cumpărat un buchet de flori de „drăgaică”. (Nici nu știusem că aceste flori există.) Iar „drăgaica” și „sânzienele” ne urcă la pustnicii peșterilor carpatine care au fost și sunt din veac și care țin Neamul în ființă.

24 Iunie 2005

Esența are o incredibilă capacitate de regenerare

Știam, direct și indirect, despre cele ce au loc în Țară. De fapt, acest gen de acțiuni în acest moment au loc în toată lumea simultan. Părerea mea este că cei care se cred „călare pe caii cei mari” sunt în panică.

Evident furia acestei stări se revarsă asupra Bisericii în primul rând. Terenul este pregătit de mult; prin anumite fundații, „intelectualii” (elita de mahala) și eiusdem farinae. „Cazul” Tanacu a fost ultima diversiune menită să stârnească „furia” poporului. Părerea mea este că vor reuși să facă rău dar marginal. Nu vor putea lovi în esența care are o incredibilă capacitate de regenerare.

Pe alt plan, în momentul de față lupta este una de „tranșee”, corp la corp. Fiecare suntem chemați să facem tot ce putem personal și, în rest, suntem în Măinile lui Dumnezeu. Nu este de fel ușor dar în același timp este o vreme în care se nasc Cavaleri.

Aveți curaj și răbdare (adică lăsați și lui Dumnezeu un „spațiu” de acțiune. Până astăzi niciodată nu a abandonat ceea ce este al Lui. Și ce bine ar fi ca și noi să fim în această categorie.)

SUS INIMA!

3 Iulie 2005

„Toate sunt, de fapt, daruri”

M-a mișcat adânc mesajul primit și cu totul nemeritată importanță pe care mi-o dați.

Eu sunt un om păcătos, destul de lenes, cu nespuse de multe hibe și dureri înăbușite. (O vreme am fost copleșit de slăbiciuni din care am ieșit, de fapt am fost tras afară, de o Putere pe care am simțit-o în lucru și enervată. Fără menajamente și, nu sunt nebun, efectiv față către față. „În trup sau afară din trup nu știu, Dumnezeu știe”. Oricum vă mulțumesc.

Că simțiți durerea despărțirii, amărăciune, durere, regret (de fapt pocăința) este nespuse de greu. Dar mereu aduceți-vă aminte că toate sunt în fapt daruri atunci când le primim așa. Iar „toată darea de Sus este pogorând de la Tine, Părintele luminilor”. Singurul remediu este rugăciunea (iar însoțită de lacrimi – cu atâtă mai bine.). Lăsați-vă purtat de rugăciune, fără imaginație (care este teologhisire și poate fi foarte periculoasă). Mai bine încă lăsați-vă purtat de rugăciunea inimii: „Doamne, Isuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”.

Nu vă fie frică!

3 Iulie 2005

„Crizele”, chinuitoare și grea povară, sunt un dar

Mulțumesc lui Dumnezeu că sunteți în stare sufletească mai bună. (Aceste „crize” ale Dumneavoastră, chinuitoare și grea povară, de fapt sunt un dar și cu ele și prin ele mereu „creșteți” atâtă de stufos și de superb. Dar asta este sau poate fi o poveste mult mai lungă și care va fi scrisă nu peste multă vreme).

„Nu este cu putință că toți să fim nebuni”

Mă grăbesc să îmi exprim enorma bucurie și satisfacție pentru „descoperirea” lui Ioan Drăgușanul. Nu este cu putință că toți să fim nebuni și în același chip. Mai degrabă îmi pare că timpul nu mai are răbdare. "Dacă aceștia nu vor striga atunci pietrele vor vorbi".

Vremea marilor dezvăluiri s-a apropiat.

6 Iulie 2005

Toți suntem „condamnați” la veșnicie

Întâmplarea a făcut ca acuma câteva ceasuri să fi citit o mică însemnare a lui Leon Bloy. În esență el spunea că „moartea” fizică are o cu mult mai mică însemnătate decât o acordăm noi. În fapt noi toți suntem „condamnați” la veșnicie.

11 Iulie 2005

„Prigoană nouă pornită împotriva Bisericii Ortodoxe”

Ce se întâmplă în România nu este întâmplător. Prigoana nouă pornită împotriva Bisericii Ortodoxe („cazul” Tanacu; acea înscenare

cretină; până și fosta securitate întocmea „cazurile“ mai credibil) nu putea rămâne fără răspuns.

Atitudinea „intelectualilor“, a „elitei de mahala“ (Patapievici, Mihaies, „Tismeneanu“ și alți eiusdem farinae) și pasivitatea „poporului“, îndoibitocit de statul în fața televizorului și de nefăcutul nimica, aduc asupra noastră ce se vede. („Problema“ României ar fi, deci, „cazul“ Tanacu și nu miile de copii vânduți ca jucării sexuale. De necrezut!)

Dumnezeu nu se așteaptă ca să fim eroi (ne știe prea bine ce suntem) dar se mânie atunci când, fără măcar să ni se ceară, mâncăm ce nu se cuvine!

(Îmi cer iertare pentru violența limbajului dar nădăjduiesc că veți ști că o fac în lacrimi.)

14 Iulie 2005

Scrisul: „atingerea cu un Tărâm pe care îl simt, bănuiesc, dar nu și înțeleg”

Cu nespusă bucurie și recunoștință am primit mesajul atâta de bun, generos și jertfelnic. Evident sunt conștient că nu o merit și că în el se ascunde de fapt frumusețea interioară a Dumneavoastră. Dar să spun că nu m-a bucurat (la hotarul „faloșeniei“, în fond sunt bănățean!) aș minți.

De multe ori și eu m-am gândit la unele dintre cele spuse de Dumneavoastră. Faptele sunt în esență cam așa. Foarte multă vreme, în România, am tot „așteptat“ și stat în umbra fratelui meu (pe care l-am iubit și iubesc din toată inima dar de care o Putere mai mare decât a mea și fără măsură mai înțeleaptă, m-a separat și de fapt apărât. Și de el și de cei cu care este asociat). Apoi am ajuns, prin aceeași Voie, în această sihăstrie care s-a dovedit pentru mine mântuitoare. Cu riscul de a repeta vă spun că eu nu mă consider scriitor. Cele ce le pun pe hârtie sunt aproape „silit“ să o fac, „obligat“, prin atingerea cu un Tărâm pe care îl simt, bănuiesc, uneori contemplan, dar nu și înțeleg. Mă supun lui în chip absolut firesc, cum se „supun“ copiii părinților. „Retragerea“ de care vorbiți, atâta de răspicat și adevărat, este până la un punct din teama de trufie, slava deșartă dar și din timiditate care poate fi autodistructivă și negativă. Nu îmi este „teamă“ de cel viclean, îmi este teamă să nu fac rău, celor care îl confruntă prin gânduri rău spuse. În plus scriu greu și nu o pot face pe teme „programat“. Dar cele spuse de Dumneavoastră și generozitatea lor mă fac să spun ce cred, vi-am mai spus. La caz că din ce am scris veți crede că este ceva de folos, că poate fi publicat, aveți toată libertatea să o faceți și ar fi o cinste specială pentru mine.

Dumnezeu se „bucură“ când avem recunoștință pentru Lucrurile Lui

În modul cel mai exact ați surprins starea în care se află „scrisul” meu (mai puțin alăturarea de Iorga, Pârvan, Densusianu care, cu siguranță nu sunt „scriitori” ci Profeți ai Neamului nostru). Adevărul este că încerc să fac ce pot și cred că dacă reușesc ceva este un dar care vine din dragostea ce o am pentru Neamul românesc.

Sunt profund încredințat că Dumnezeu se „bucură” atunci când avem și minimala recunoștință pentru Lucrurile Lui.

29 Iulie 2005

Gândurile noastre, rostite și nerostite, își împlinesc un rol

Nu pot să vă spun ce bucurie și emoție îmi fac mesajele Dumneavoastră. În singurătatea mea sunt semne că în sine gândurile noastre, rostite și nerostite, (cum sunt spre exemplu și scrisorile care nu ajung la destinație) își împlinesc un rol. Spunea în unul din Jurnalele sale Ernst Jünger, unul dintre Sfinții veacului XX, că aceasta este doada existenței noastre în două planuri. Chiar dacă în planul apropiat avem percepția „eșecului”, în planul etern ele „savârșitu-s-au”.

Sapțiul românesc – unul dintre centrele sfinte

Ați stat martor unui miracol; furia cu care Cel Atoatebun, a întors pe Români la El. Acel potop, sunt total încredințat, a oprit, sau oricum amânat, dezlănțuirea prigoanei anticreștine. Care va avea loc oricum dar nu va fi distrugătoare în spațiul românesc, un spațiu „special”, unul dintre centrele sfinte, „rămășiță păstrată prin har”, pe care Dumnezeu le ține Siesi spre mărturie și sub un Gând pe care nu îl putem pătrunde.

30 Iulie 2005

Închiderea în „Stejar”

Aproape că îmi vine să spun: „ajunge”. Generozitatea Dumneavoastră, având ca singur temei o copleșitoare cuprindere, amestec de dragoste, înțelepciune, dăruire, ardere fără sfârșit, este zdrobitoare. Nu merit în nici un chip includerea mea în „Stejarul”, care sunteți și cu care vă identific. Nu pot să spun decât că vă mulțumesc și că întotdeauna sunteți în rugăciunile mele de mulțumire și cerere. Poate că voi afla cândva o modalitate să adaug vorbelor mele și o faptă, cât de mică.

2 August 2005

Fiecare fir din capul nostru este numărât și drămuț

Acea „faptă” este de împlinit și se împlinește. Nu suntem decât umili și nevrednici slujitori ai Celui care întotdeauna biruie. (Dar, fiind desăvârșit „Cavaler”, o face discret și doar cu voia noastră). Iar acumă vă mărturisesc un lucru. Nu îl cercetați. Ce spun este adevărat. Nu vă veți duce curând. În ce se întâmplă astăzi este lipsă de prezența Dumneavoastră și Cel despre care vorbeam știe cu mult mai bine decât oricine ce este „economia” de forțe. Fiecare fir din capul nostru este

numărat și drămuț. Mai mult nu pot și nu îmi este îngăduit să spun. (Vi se pare să fie întâmplător că astăzi, în citirea neîntreruptă a Epistolelor pe care o fac, am citit Corinteni, I, 13, (Imnul lubirii)?)

2 August 2005

„Răul” potențează Binele

Nespus de interesant dialogul Florea-Grama. Doi creatori reali (și, „rara avis”, de calitate și caracter) exprimă limpede un punct de vedere care, nu am îndoială, este răspunsul ce îl vor primi în scurtă vreme gașca Patapievici, Mihăieș, „Tismeneanu” și toți „soroștiții”. Între cele spuse de Dl. Grama cel mai mult mi-a plăcut și am aflat exactă observația că pe Patapievici Neamul românesc și cultura românească nu îl bagă în seamă; dar nu cred că Patapievici – pe care în mod curent, din 2000, cel puțin, încoace, îl numesc H.R.Patapievici-Animalul – și gașca pot fi asemuiți lui Sadoveanu, Zaharia Stancu, etc. Aceștia din urmă erau mari scriitori, efectiv maeștri ai scrisului. Mai degrabă i-aș asemui lui Roller, Alexandru Toma, Liuba Kisinevski. La fel exactă și creatoare am aflat observația că ei (HRP și eiusdem farinae) sunt un pol negativ care în chip necesar potențează pozitivul, binele. Iar în clipa aceasta îmi pare că acest „bine” este ceea ce ați început, nu am îndoială sub luminare Dumnezeiască, să faceți. Asociația Scriitorilor Români Creștini îi va surpa pe acești (grupul pomenit) mercenari ai răului. Dar din nou îndrăznesc să vă atrag atenția că veți fi urât cu furie. Iar asta, având dimensiunea pe care nici nu o bănuiam a acțiunii Dumneavoastră, acuma poate avea cuprins „fizic”.

Aveți mare grijă căci, din momentul lansării apelului, nu vă mai „aparțineți” ci aparțineți.

3 August 2005

Unelte ale „tartorului” cel mare

Cuvintele lui Dimitrie Grama sunt pline de adevăr și miez. Un singur lucru cred că îl greșește.

Este prea sfios, cumva „apologetic” (asta mă tem că este un „englezism” unde „apology” înseamnă scuză defensivă). El, privind lucrurile din „afară” și cu dragoste, le vede așa cum sunt. Dar că în ce face Patapievici și eiusdem farinae ar fi și altceva decât voința de a face rău nu încap îndoială. Sunt oameni răi, slugoi fără obraz, nerușinați și fără frică de Dumnezeu, servitoare de bordel. (Aș vrea să observați la unii dintre ei felul în care vorbesc. Spre exemplu, Andrei Pippidi caută să mimeze graiul boierimii muntene. Dar în fapt vorbește ca servitorii lor.) Este foarte posibil ca să fie doar unelte ale „tartorului” cel mare dar asta nu este scuză.

Dumnezeu fărămă nu doar „răul” ci și instrumentele prin care se face arătat. Dar dincolo de asta este nespus de îmbucurător faptul că nu suntem singuri și că, mai mult, ne „acordăm” la un trecut viu care nu va muri. (Așa cum se știe „Dumnezeu este al viilor și nu al morților”.)

Anecdotic.

De circa trei luni sunt bombardat de publicațiile „manolescu” (de unde eram tot ba comunist, ba legionar). Ce s-o fi schimbat? Oricum conținutul acelor publicații este jalnic. Slugarnicia îmi pare mai dezgustătoare decât cea de la începutul anilor 50. Efectiv acești indivizi, iertați cruzimea expresiei, își dau jos chiloții cu mult înainte de a le cere cineva asta.

4 August 2005

Potopul și căldurile – semn al unei mâni binecuvântate

Ca și potopul, căldurile sunt semn al unei mâni binecuvântate având de scop smerirea. Omul de gheață este o marionetă cretină. (Vorba „tovarășului” Lenin.) Nu va putea face decât zgârieturi, de fapt el este doar prilejul ce se oferă fiecăruia și la toți de a alege între bine și rău. De libertate și obligativitatea de a face această opțiune nu vom scăpa nici noi, cum nu au scăpat cei ce au fost mai înainte noastră și cei care vor veni după noi. Amintiți-vă: „Căci Dumnezeu avea un plan mai bun ca aceștia să nu ia, fără noi, desăvârșirea.”

Sus inima!

Titlul mesajului Dumneavoastră („Imago Satanae”) m-a înfiorat. Nu am primit imagine. O aștept. În orice caz **mâine este Schimbarea la Față**. Strălucirea Energiilor necreate, a Luminii celei neapropiate între noi. Nu o va stinge o mână de neisprăviți. SUS INIMA!

5 August 2005

Nu este „satana” ci unul dintre trepădușii lui de duzină

Confirm primirea „imaginii” și a întregului cortegiu de simțăminte. Nu este „satana” ci unul dintre trepădușii lui de duzină. Priviți însă cu grijă figura lui GW și a celor din jurul lui și veți vedea pe cei ce sunt directe unelte ale „lui”. Dar cu riscul de a repeta. Aceștia sunt doar „decorul” care îngăduie „lămurirea” (alegerea) oamenilor, a fiecăruia dintre noi.

Despre Pământul Românesc și Neamul Românesc sunt însă tot mai încredințat că stă sub o pavăză specială, că se numără în „rămășița rămasă prin Har”.

5 August 2005

Ceva se precipită!

Extraordinară observația despre fenomenul meteorologic ca avertisment în creștere. Aveți grijă să nu pierdeți sau rătăciți observația. Este excepțională.

Același lucru se întâmplă și aici. (Dar aberația climatică este mult mai frecventă în această parte a lumii; clima este brutală, „țopească” și nu întâmplător.) Pentru zona „noastră” ce are loc este în adevăr amenințător, este un avertisment, o încercare a forța trezire și trezvie.

Adesea mă gândesc la drumul halucinant ce l-ați avut o zi și o noapte prin Moldova cuprinsă de ape. Ceva se precipită.

Dumnezeu să aibă milă de noi!

12 August 2005

Pragul atingerii smereniei patristice

Recunoștință pentru încrederea pe care nici nu știu dacă o merit. Dar asta din nou arată faptul că duhovnicește sunteți matur, la pragul atingerii smereniei patristice. Cu umilință vă îndemn să rămâneți așa. Apoi dedicați-vă integral scrisului și meditației. Nu vă amăgiți; SUNTEȚI încă tânăr. Este ultimul timp ce vi se dă pentru a dezvălui lucruri care sunt coapte a fi spuse.

Nu este bine să iscodiți ce și unde sunt cei plecați dintre noi

Dar ceea ce este mai important. Primul lucru care trebuie să îl aveți în cuget este ca persoana (în înțelesul de ființă umană ideală) fiecăruia dintre noi este invulnerabilă și eternă. În același timp nu este bine să iscodiți ce și unde sunt cei plecați dintre noi. Astea sunt lucruri ale lui Dumnezeu. (Vă îndemn să recitiți cele spuse saduceilor în legătura cu Învierea. „Femeia” care fusese ținută de șapte frați. La Înviere „vor fi ca Îngerii”, „nici nu se însoară și nici nu se mărită”.) Este o dimensiune pe care nu o putem ajunge cu gândul. Dar asta nu înseamnă de fel că transcendentul nu se află în immanent, mai aproape decât putem gândi. Eu cred că ceea ce ați simțit a fost un dar și o încurajare. Un îndemn: „nu vă temeți”. Cred că ați început o nouă fază a existenței pământești și ceea ce banal numim „destin”, v-a privit drept în față, fără ostilitate, mai mult, cu dragoste dar, nu vă amăgiți, necruțător. SUS INIMA!

13 August 2005

Lovituri devastatoare date religiei zilei

Acuma două ore am primit volumul „Memoria III” de la Corneliu Florea din Winnipeg. Evident că m-am apucat de citit și asta va continua ceasurile care urmează. Sunt copleșit de modul în care mă prezentați. Din nou repet că în asta se vede doar generozitatea Dumneavoastră afectivă și nu vreun merit al meu. Dar voi reveni. Meritul volumului (volumelor) este mult mai mare și înseamnă aflarea și definirea zonei de „protecție” a modelului existențial românesc. Este o devastatoare lovitură dată religiei zilei. Curajul Dumneavoastră este cu totul remarcabil căci ce faceți o faceți în gura balaurului. Aveți grijă la detalii!

Fragmentarea, blestemul Neamului românesc, este înfrântă

Am reușit să termin prima lectură a **Memoriei III** și în plus, am revăzut cele două anterioare. Fascinant. Ce îmi pare cert este reușita propulsării unui model nou, autentic și devastator pentru „noul”, modelul repetitiv împins de „elita de mahala” („Deja” internaționalistul Soroș și cei din jurul său.) În mod decisiv ați integrat în circuitul cul-

tural oameni care nu numai că scriu bine, scriu „adevărat”, în duh și în adevăr. Sunt scrieri care altcum ar fi lăncezit ani și ani în uitare și periferie (ar fi fost descoperite și și-ar fi împlinit rolul oricum dar mult mai târziu și asta ar fi fost un mare păcat căci vremea se grăbește.) De fapt sunt încredințat că „Memoria” va fi punct de referință în critica și istoria literară (și nu numai) românească. Valori autentice au fost integrate și propulsate în circuitul cultural. Mai mult. O nouă cale a fost oferită în a face „una” cultura românească din tot locul. Într-o vreme care este caracterizată de mobilitate globală, fragmentarea, care a fost blestemul Neamului românesc, a fost, de data asta, înfrântă. Dar, încă odată, o fac și credeți-mă că nu sunt nebun, veți fi urât cu înverșunare. Nu vor avea îndrăzneala să vă atace (și în asta înțeleg fizic, nu prin scribălași fără importanță) direct dar aveți grijă la detalii, acolo unde întotdeauna sălășuieste necuratul.

„Despre locurile binecuvântate unde însuși Cel Preaputernic se înduioșează”

Despre „locurile” speciale știu. Ceea ce este prin adopție Ceahlăul pentru Dumneavoastră este pentru mine Borloveniul, Semenicul și Vârful Nedeia (unde mulțimile se adună în așteptare la „Sânziene”, „Drăgaică”, Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul). Coincidența este de necrezut. Dacă veți citi câteva rânduri din volumul „Borloveni” veți găsi gânduri și rostiri identice cu ale Dumneavoastră. Sunt locuri binecuvântate și în jurul cărora, cred, însuși Cel Preaputernic se înduioșează.

Veșnicia nu este o cantitate ci o calitate

Vă rog să vă amintiți că Veșnicia nu este o cantitate ci o calitate. Prin urmare, ea este mai aproape și mai actuală decât „realitatea” care ne înconjoară, cea spre care, așa de bine ați spus, coborâm. Dar mai este ceva și a fost rostit de mulți dar l-am aflat mai frumos zis de către Ernst Jünger (unul dintre Sfinții veacului XX). „Ar trebui să ne gândim la fiecare mort ca și cum ar trăi și la fiecare viu ca și cum ne-ar despărți moartea. Astfel ne adresăm dorințele mai sus, către persoana invulnerabilă. Iar dacă am încorda arcul corect, am trăi clipa miraculoasă în care ar sosi răspunsul. Căci înăuntru s-a săvârșit.” SUS INIMA!

16 August 2005

Înfăptuirea Binelui și puterea de contaminare

Ce spuneți despre **Cuvinte pentru urmași**, cartea în curs de apariție, este excepțional. (De fapt în urmă cu mai mulți ani visam ca o asemenea carte să apară.) În fapt aduceți în ființă „gândul” statornic al Neamului Românesc. Împotriva acestui „gând” stau curtenii zilei, hienele din laturea măcelarilor. Ce faceți și aduceți la iveală îi arde ca para focului. Căci nu este numai fapta în sine ci împrejurarea că înfăptuiți „Binele” a cărui putere de contaminare nu încetează să uluiască. Iar pe cei care singuratec vorbeau de „veacul anti-românismului” și căutau să se opună „noului” val, îi adunați la un loc și le dăruți darul

suprem, sentimentul că nu sunt singuri și nebuni. Dar „elita de mahala” vă vor ataca cu înverșunare, sordid și ura lor vă va rânji tot mai deschis. Toate ar trebui să le considerați mari însemne de cinste, efectiv, dobândite pe câmpul de luptă.

Între „rudeniile” Domnului

Dumneavoastră nu sunteți făcut pentru odihnă și nici odihna pentru Dumneavoastră. Clocotiți și suflați vijelie copleșitoare. Îmi vine să cred că aceste zile de „odihnă” vă consumă mai mult decât cele de „lucru”. Dar asta este parte din ființa minunată care sunteți și darurile pe care atâta de destoinic le folosiți. Cartea dedicată Doamnei Zoe („Opera încoronată”) este un act superb și care împlinește un „gând” care este din altă parte și din totdeauna. Să nu aveți îndoială, acest lucru pe care îl faceți va da roade. „Tot cel care crede în El nu se va rușina” (St. Pavel, Romani, 10, 11). Singurul lucru de care mă îndoiesc este așezarea la „proeminență” a acestor câteva gânduri ale mele. Nu li se cuvine.

17 August 2005

Vatra Românească, Michigan, USA

„Stimată Doamnă Profesoară,

Fie ca Bunul Dumnezeu să vă dea vreme senină și pace.

Cred că în timpul pe care îl trăiam sunt mulți care capătă putere, înțelepciune și răbdare din exemplul și mărturia Dumneavoastră.

Cred că principalul cuvânt spus celor care suntem sub vreme este că „evenimentul”, oricât de complicat și cumplit ar fi ori părea, este pretext trecător al cărui singur rost este de a lăsa „persoana”, pe toți și pe fiecare, să aleagă liber între Bine ori Rău. Iar în plus de asta pe foarte mulți ne-ați încredințat că șovăiala ori descurajarea sunt de la cel rău, căci Binele, în tot și toate, în fapt, „înăuntrul s-a săvârșit”.

Dar ca să fiu mai limpede și să fac o amară confesiune.

Despre Doamna Zoe auzisem încă fiind copil spre adolescență. Domnia Sa a ajutat în toate chipurile pe prima soție a fratelui meu Virgil (Ana Giugariu) apoi pe el și cei cu care este asociat (Pleșu, Liiceanu și alții eiusdem farinae). La timpul său, aceste suflete de curteni se întreceau în adulări la limita indecenței. Dar în clipa în care „vântul” a început să bată din altă parte, toți, toți au uitat-o. Și în clipa aceea, eu care nu am întâlnit-o decât o singură dată și evident fiind ignorat, am început să o iubesc. În clipa aceea am știut bine că stă într-o categorie aparte, că este între „rudeniile” Domnului, „că oricine va face voia Tatălui Meu Celui din ceruri, acela îmi este frate și soră și mamă” (Matei, 12, 50). Așa și cartea Dumneavoastră mărturisește pentru Adevăr. Nu știu cum și când veți primi răsplata dar că o veți primi nu am îndoială.

Ploi teribile: caracter punitiv, aspru, sistematic

Aici avem parte de ploi teribile. Ce îmi pare interesant este faptul că ele au un caracter punitiv, aspru, sistematic. Neplăcerile de care pomeneam nu sunt de substanță ci doar enervante. (De fapt aș putea să le ignor dar, fiind compulsiv, nu o fac.)

Zvonul despre moartea României „era mult exagerat“

Mulțumesc pentru toate cuvintele pline de dragoste cu care, fără nici un merit din partea mea, mă ocrotiți. Nu vorbesc doar de „**Memoria**“. Dar fiindcă este cu mine de câteva zile ceva trebuie să adaug. Dacă cineva a apărut miraculos și providențial, mântuitor, în viața cuiva atunci ați fost Dumneavoastră în a mea. Nu eram nici disperat și nici fără nădejde. Dar mă consideram singur la toate modurile; în țară străină, cu gânduri și simțăminte pe care le consideram atâtea de stranii încât foarte adesea mă întrebam dacă mai sunt întreg la minte.

Ceea ce am aflat prin Dumneavoastră a fost nu numai un cuvânt bun ci descoperirea, aflarea, cu uluită bucurie, că nu sunt singur, că sunt oameni care gândesc și simt la fel ca și mine dar știu, Slavă Domnului, să o rostească frumos și limpede. Am aflat că zvonul despre moartea României și Românilor, vorba lui Mark Twain, „era mult exagerat“.

Am o singură tristețe. Cuvintele Dumneavoastră prea frumoase mă intimidează atâtea de mult încât, fiind timid, îmi este teamă să mă gândesc că vă voi vedea „față către față“. Rămășița de orgoliu păcătos mă înfricoșează cu gândul cât de mult aș putea să vă dezamăgesc.

„Elita de mahala“ – hidra decapitată și zdrobită

Articolul lui Theodor Codreanu despre Doamna Zoe, atâtea de bine scris, este în gând identic cu cele ce am căutat să spun despre „elita de mahala“, structura intelectuală din România, patronată de „deja“ internaționalistul George Soros, cea care caută să impună noul model repetitiv de gândire și memorie. Un model a cărei sărăcie ideistică este copleșitoare. Dacă în anii 50 se „cerea“: insulta tradiției românești, a Ortodoxiei și lauda „imperiului“ (URSS) apoi „noul“ model cere tot același lucru dar în locul URSS se va citi NATO-SUA.

Încă o dată vă spun că ceea ce faceți va avea și are o importanță absolut decisivă, acea hidră este decapitată și zdrobită. Dar veți fi urât cu furie, insultat și iarăși o repet aveți grijă la „detalii“ ținând de siguranța personală.

17 August 2005

Voința de Tradiție; tâlcul ei

Tot mai limpede îmi apare că voința Dumneavoastră către Tradiție este acoperită de grija Celuia care toate le chivernisește.

24 August 2005

Necuratul începe să ragă de furie; cu necuratul nu se intră în dialog

Îmi pare rău că vă necăjiți și mai ales că folosiți vreme (cum superb spuneți așa de scurtă și drămuțită; Dumnezeu nu se joacă; ne dă vreme dar ne cere cu asprime de Părinte Bun să o folosim) pentru nimic. În același timp vă spun că îmi pare bine pentru ce se întâmplă. Monumentala, eroica acțiune ce o faceți, dincolo de ce scrieți – fiind absolut titanică acțiune de a aduna la un loc pe apărătorii Tradiției românești – este văzută. Îmi pare că și ce se întâmplă este asemănător celor ce au loc după Baia Botezului: **necuratul începe să ragă de furie.**

Este absolută pierdere de vreme și din tot sufletul nădăduiesc să nu vă lăsați prins în capcană, să „explicați”. **Este un lucru elementar: cu necuratul nu se intră în dialog.** Elementar. O altă greșeală funestă ar fi să căutați să vă „apărați”. Nu intrați în defensivă! Cui să vă cereți „scuze”? Unor oameni care știu doar să mintă? A căror obraji pot fi înroșiți doar cu palmele? Dar încă mai mult! Chiar și la caz că în ce ați scris ar fi fost și greșeli. Chiar și într-un asemenea caz, tot trebuie știut că doar imbecilii nu își schimbă părerile. Dar aici este ceva mult mai serios. În momentul de față „elita de mahala” („România Literară”, Patapievici, Mihaies, „Tismeneanu” și eiusdem farinae) a crezut că a „câștigat” și iată, prin minune, i-ați întors pe dos. Dar nu vă faceți iluzii, vă vor ataca mult mai violent. Vor inventa incidente, vă vor acuza de câte în lună și stele, vor aduce „dovezi”. Asta, scorniță de ei, cu „agent imobiliar” și „bișnițar” m-a făcut să râd în hohote. Toți, absolut toți oamenii de litere liberi de aici, din „lumea liberă”, trăiesc din lucrul mâinilor lor și, ca să aduc un exemplu superlativ ilustru, Sfântul Pavel trăia din lucrul mâinilor lui (făcutul de corturi deci, culmea asemănării, tot un soi de „agent imobiliar!”). Dar nenorocii ăia nici nu își dau seama că sunt stăpâniți de „diavolul ce bântuie după amiază”, „diavolul rațional”, cel care adresează rațiunea și nu aberația simțurilor. Încă o dată vă îndemn cu stăruință: **NU VĂ TEMEȚI.** Sunteți pe calea biruinței, **noaptea se apropie de sfârșit, zorile se arată.** (Și asta – de la un pesimist și depresiv dedicat).

Răul socotit ca fiind „bine”

Chiar și din ce spune acel nenorocit care vă insultă rezultă un lucru uluitor: Că ați fost unul dintre cei care ați intuit lucrarea răului atunci când era socotit de majoritatea celor din jur ca fiind „bine”. Mie mi-au trebuit amare dezvăluri și reasezarea peste mări și țări ca să văd adevărul. Sunt folosite nume, încă „sacre” între Români – și aici adaug că Eliade, Cioran, Ionescu etc. au fost atacați sălbatec de către Tismeneanu, Tudoran et comp., „căci nu au fost sinceri față de trecutul lor”. Poate veți ști că cei bătuți în vremea anchetelor politice o

căpătau sub acuza de nu fi „sinceri cu ancheta” – și tipica manieră a răului zilei, practica de „double standard” (măsura dublă); una pentru „noi” și alta pentru ceilalți și sistemul de a stabili regula jocului dar dacă prin absurd oponentul are ocazia să câștige, și în atari împrejurări, atunci „schimbăm” regula. Personal sunt bucuros și admir faptul că încă din 1983 ați văzut de unde și cum vine **noul rău**. Nu vă mai gândiți la acei nefericiți dar mergeți înainte, spre lumină și spre Adevărul care este o Persoană care a stat, odată pentru totdeauna, pentru fiecare dintre noi, pe Cruce biruind moartea.

25 August 2005

Pentru boier: „da” era da și „nu” era nu

Superbă asemănarea Domniei Voastre cu un boier. Trebuie să știți că „fraier” vine în românește de la „Frei Herr”, nobil. Doar ei, Frei Herr, credeau totul și doar pentru ei **„da” era da și „nu” era nu**. În același timp aveți grijă. Nu vor avea curajul să vă atace fizic dar fiți cu grijă la „detalii”. Mereu sunteți în rugăciunile mele.

„Vânătorile subtile” – aduc în suflet pace, tristețe ziditoare și gând către Creator

Emoționantă întâmplarea cu mica zburătoare, așezată, liniștitoare, pe pervazul de la biroul unde lucrați. Asemenea întâlniri fac parte din categoria „vânătorilor subtile”. Nu putem să le înțelegem, le putem contempla. Atunci când ne aduc în suflet pace, tristețe ziditoare și gând către Creator sunt semne bune. Părerea mea este să vă îngăduiți un mic răgaz. (Poate un drum la Ceahlau?) Lucrați peste măsură de mult și cu un consum, dăruire, care mă uluiesc. Îngăduiți-vă totuși un scurt răgaz. Siliți-vă pentru el. La caz, socotiți-l act penitent. Vă va folosi.

Acte demonice

Citatul trunchiat este un act demonic. În acest sens citiți comentarii făcute de uliitorul Arhiepiscop Bartolomeu Valeriu Anania la Psalmul 90 in „Biblia” jubiliară.

A nu fi complice la rău este a fi de partea celor care „pierd”

Fiecare perioadă are răul ei și datoria persoanei este de a îl confrunța. A „lupta” contra unui comunism care nu mai există de 15 ani este dovadă de cretinism. (Iar mania „dosarelor”, a „contabilității”, etc., este de la necuratul.)

În momentul de față, a refuza să vezi că răul zilei este „globalismul” înseamnă fie prostie, fie lașitate, fie lene, fie oportunism, fie complicitate. Ca în toate perioadele istorice, singurul mod prin care poate fi cineva sigur că nu este complice la rău este de a fi, măcar sufletește, de partea victimelor, a celor care „pierd”. Iar în acest context, întotdeauna, acolo, în această condiție, sălășuiește omul cu rost, „productiv” și rolul lui de a fi mereu „străin” în lume.

Cu doar două mii de ani în urmă, 12 pescari au cutezat să înfrunte prototipul aroganței lumești și să biruie, fiind pironiți pe Cruce. „Crezut-am, pentru aceea am și grăit.” (Sf.Pavel, II Corintieni, 4, 13)

25 August 2005

Daruri și răspunsuri

Astăzi este „Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul”. Sfântul este „patronul” meu și, împreună cu Maica Domnului, Apărător al casei din Borloveni. Mă gândesc la Dumneavoastră și mă rog pentru Dumneavoastră. Să aveți tărie, seninătate, îndârjire și curaj. Spre sfârșitul lunii voi face un drum mai lung.

Sfântul Ioan Botezătorul mi-a trimis un răspuns care mă copleșește. Astăzi de dimineață, în vreme ce îmi făceam felurite „griji”, am citit o scurtă epistolă a Sfântului Nicolae Velimirovici; spunea „un ocean de griji nu prețuiește cât o picătură de rugăciune”.

*

Cu enormă bucurie vă mulțumesc pentru toate gândurile bune și pentru „darul” minunat pe care atâta de delicat v-ați trudit să mi-l faceți: cânticica mea de „gânduri șoptite”.

Nu merit nimic din ce faceți pentru mine dar fapta bună și gândul bun, chiar rostite unui nevrednic, dau roadă, spre îndreptare celui nevrednic și jertfă bine primită celui ce face lucrarea bună.

Activitatea Dumneavoastră este incredibilă. Cred că nu puteți avea odihnă decât rodind.

29 August 2005

Oameni ca Vlădica Antonie au stat jertfă, îndemn și certitudine

Am aflat de trecerea la cele veșnice a Marelui Ierarh, Vlădica Antonie Plămădeală (Starețul de la Sâmbăta, Irineu, este aici.).

A fost pomenit în rugăciuni din clipa îmbolnăvirii. Iar Starețul Roman Braga și sora lui, Monahia Benedicta, de curând trecută la cele veșnice și pe care Doamna Zoe îi cunoaște atâta de bine, i-au fost prieteni. (De altfel, atunci când a fost operat de inimă a stat în „Vatra”). Iar acum sunt înălțate rugi în tot locul.

Nu cred că a fost înfrânt de cei ce fac răul azi în România. El i-a biruit. („Victorii” de două parale în lumea și timpul imediat nu înseamnă nimic. Câți sunt cei care mai știu de Nero și câți cei care îi pomenesc pe Sfinții Petru și Pavel?) Dar ceea ce spuneți este adevărat. În momentul grav pe care îl trăim, oamenii ca Marele Vlădica au stat jertfă, îndemn și certitudine. Nu, Neamul Românesc nu se va dizolva. Se vor dizolva cei care fac larmă și spumă la gură. Iar în acest context să nu aveți îndoială că ceea ce ați pornit va avea și are urmări extraordinare. Apelul la „apostolii” uitați, Bălcescu, Russo, Densusianu, Pârvan, Iorga, Călinescu, Dna. Zoe și câți alții, „redescoperirea” lor, va topi, literalmente, pe cei răi. Ca focul ceara. Dar asta nu înseamnă

nă că pe netrebnicii aceia îi asemui cu ceara, care este substanță sfântă. Dacă orice îi compar cu viespile. Un exemplu. Stupul de albine are o mireasmă de rai. Albina, tot ce face este jertfă, până și când atacă. Cuibul de viespi are o duhoare cumplită iar viespea, tot ce face, este răutate. Este o ilustrare a lucrării lui Dumnezeu și a necuratu-lui. Imitația neputincioasă, îndrăznirea neputincioasă.

Marele Vlădică nu a plecat ,s-a „retras“ în Taină, nu o să îl mai vedem un timp scurt.

Binele făcut morților este aproape cu a îți pune viața pen-tru altul

Îmi pare, repet îmi pare, că sunteți coplesit de durerea trecerii la cele veșnice a Vlădicii. Această tristețe este ziditoare doar în măsura în care veți crede cu toată tăria, fără îndoială, că despărțirea este doar pentru scurtă vreme și de fapt nici nu este despărțire ci reîn-tâlnire în absolut. Moartea, trecerea în celălalt tărâm, o vom vedea cu toții, este un moment de enormă, nespusă bucurie (în chip tainic toți știm asta, „inconștient“, în aceea că auzind de moarte există o fulgerare de bucurie, o clipită când suntem conectați la absolut).

Faptul că lucrarea care o pregătiți va apare după trecerea Vlădicii la cele veșnice să nu vă întristeze, din contră. Va fi jertfă curată. Adusă unuia care, în lumea asta, nu va mai putea nici să vă mulțumească. Binele făcut morților este aproape cu a îți pune viața pentru altul; „și jertfă mai mare decât asta nu este“. Aveți grijă aici, este o Taină!

Fiind în Biserică, drumul este al biruinței

Rog pe bunul Dumnezeu să vă întărească și zidească în pute-rea de a merge pe drumul apucat. Este al biruinței, fiind în Biserică și dacă există o făgăduință răspicată atunci asta este, „și puterile iadu-lui nu o să o cuprindă“. „Cerul și Pământul vor trece, dar Cuvintele Mele nu vor trece!“

30 August 2005

Gândul de a cere către Maica Domnului

Astăzi este Sărbatoarea „Așezării în Raclă a Brâului Maicii Domnului“.

Am citit câteva rugăciuni ale zilei și apoi, ca întotdeauna în mo-mente de cumpănă, am rostit tare, de mai multe ori începutul de la Acatistul Bunei Vestiri (Gavril!), "Apărătoare Doamnă". Sunt fără vorbe în a spune bucuria, tăria, siguranța ce le dăruie fie și numai gândul de a cere către Maica Domnului.

31 August 2005

Mânia lui Dumnezeu glăsuiește tot mai deslușit

Îndrăznesc să vă trimit câteva gânduri legate de furtuna numită „Katrina“ care a pălit câteva state ale SUA. Sunt impresii din depărtare și din condiția „extrateritorială“ cu care am fost binecuvântat. Nu știu

dacă sunt în totul exacte, dar sunt spuse în deplină bună credință și reprezintă, după cunoștința și conștiința mea, adevărul.

În urmă cu câteva zile, o furtună puternică, numită „Katrina“, a lovit statele Louisiana, Mississippi și Alabama. Consecințele au fost teribile. Digurile (datând din veacul al XIX-lea) nu au putut stăvilii apele și astfel întregul New Orleans (al 34-lea oraș ca mărime al SUA, cu o populație de aproape un milion de locuitori) a trebuit să fie evacuat. În urma inundațiilor au rămas mii de morți, zeci, dacă nu sute, de mii de refugiați, milioane de oameni fără curent, apă și minimum necesar traiului. În plus speculanții au ridicat prețul benzinei cu circa o treime, la un nivel necunoscut până azi în SUA, o țară al cărei mod de viață este întemeiat pe folosirea automobilului. Desigur, un dezastru natural este întotdeauna o nenorocire dar, cred, tot întotdeauna este vestitor al unei stări rele și îndemn la reflecție.

Câteva lucruri. Este absolut de necrezut cum infrastructurile au putut fi neglijate într-o asemenea manieră criminală. (Intărirea digurilor ar fi putut fi făcută pentru câteva sute de milioane de dolari, dacă și atâtă. Prin comparație, războaiele din Irak și Afganistan au costat, până acuma, visteria SUA peste 300 (trei sute!) de miliarde de dolari.

Refugiații au fost și sunt lăsați să zacă în mizerie, în aer liber, fără alimente și apă. Dar toate mijloacele sunt folosite spre a păzi „proprietățile“ bogate. În țara, teoretic, cea mai bogată din lume, refugiații sunt la nivelul Biafra. În plus, nu trebuie uitat că sistemul social în SUA nu există. Cei sinistrați nu primesc un penny ajutor, nu mai au salarii, nu mai au nimic. Izolarea programatică a individului face ca acesta să nu se poata baza pe solidaritatea de comunitate, familie și neam.

Această furtună a făcut ca limpede să se vadă că „împăratul este în pielea goală“. Nici nu este de mirare. Captive unei ideologii (dacă nu religii) întunecate, „globalismul“, cheltuind pe arme mai mult decât tot restul lumii la un loc, aruncându-se în cele mai fără rost aventuri militare, pentru SUA era inevitabil, previzibil, că un incident minor îi vor arunca în criză.

În plus de asta, locuitorilor SUA li se dă ocazia să vadă „pe viu“ ce înseamnă să fi expus la devastare, ce înseamnă să trăiești sub „stare de asediu“, ce înseamnă să fii la voia „celui cu pușca“.

Poate că acest dezastru va deschide minți și inimi. Poate. Dar că mânia lui Dumnezeu glăsuiește tot mai deslușit nu încapă îndoială.

1 Septembrie 2005

(Sf. Simion Stâlpnicul, Inceputul Anului Bisericesc)

„Alcătuirile mântuitoare”

Am început această zi cu o veste în care în îndrăzneam nici să cred că ar fi cu putință.

Alcătuirea **Asociației Scriitorilor Romani Creștini** este una mântuitoare. De acum înainte o voi pomeni în rugăciunile mele mereu. În 27 Septembrie nu voi putea fi în România. Dar este posibil, încă nu știu sigur, să fiu în România spre sfârșitul lui Octombrie. Din suflet aş dori să vă întâlnesc dar am câteva emoții și vreau să vi le spun.

Sunt intimidat aproape până la paralizie de toate laudele nemeritate pe care mi le-ați adresat și efectiv înfricoșat să nu vă dezamăgesc. (Nu este doar o mândrie prostească a mea ci teama de a nu vă descu-raja pe Dumnezeuvoastră.) Apoi, eu sunt un om „sălbatec”; umblu îmbrăcat dezordonat, cu bocancii cazoni etc. (este o opțiune făcută în urma cu câțiva ani). (Asta nu înseamnă că, la nevoie, nu pot funcționa și „formal”; dar o fac fără plăcere.)

Oricum aş fi onorat să fiu admis membru al Asociației Scriitorilor Români Creștini și orice fel de contribuție de membrerie o voi împlini prompt. Această Asociație și tot ce ați început și împliniți cu o putere copleșitoare, repet, este mântuitor pentru Neamul nostru acum dar și în viitor. Dumnezeu să vă întărească!

Noi suntem ceea ce încă se poate vedea în lumea asta din Bizanț

Fascinant dialogul cu Titus Filipaș. Îmi pare însă că el împinge construcția logică-matematică prea departe în sfera fenomenului cultural. Eu cred că fenomenul cultural rămâne mereu, sub specia explicației, „dincolo” de realitatea imediată și „nivelul” logic al existenței imediate, „lumea”.

De aceea, de cele mai multe ori rămânem uluiți de simplitatea lui (fenomenului cultural). (Iar explicația ori legătura, făcută de Filipaș, dintre „Lerui, ler” și Carol cel Mare este îndoielnică. Carol cel Mare era încă un barbar, nu a putut niciodată să învețe să scrie și, fără îndoială, la curtea lui se vorbea un dialect germanic, nu francez-latin. De altfel, caracterul „german”, „francez”, al Imperiului său nu a fost rezolvat și oricum la vremea lui, veacul VIII, nu era de nici un soi de actualitate. Legământul de la Verdun a fost considerabil mai târziu.) Ce este însă sigură este legătura cu Bizanțul, conștiința apartenenței la „Imperiu”, care era în totul altceva decât „Roma”. De fapt, Bizanțul și-a împlinit rostul istoric făcând posibilă apariția „isihasmului” (nu se poate explica altcum precipitata sa dispariție din istoria politică imediat după aceea). Apoi, Bizanțul s-a „retras” în câteva „insule”, Athos, Țările Române (și mai apoi în centre monastice românești). De fapt, nu suntem „Bizanț după Bizanț” ci „ceea ce încă se poate vedea în lumea asta din Bizanț”.

„Satan” înseamnă „separare”, „divizare”

Îmi este limpede mesajul pe care l-ați (îl) promovați, „nu suntem singuri”. Dar exact asta nu vă va fi iertat. Nu uitați, „satan” înseamnă

„separare“, „divizare“. Singuri putem fi amăgiți. Iarăși nu uitați că în afara Bisericii nimeni nu se poate mântui. Spărgând lucrarea necuratului, vă va ataca cu o furie incredibilă și crescândă. De aceea vă repet să fiți mereu cu „grijă“ („Grijania“ înseamnă și „Împărtășire“!)

Creștinismul a fost, și este, eminentamente inclusiv

În câteva minute plec la Slujbă (un drum destul de lung). Am citit cu nespusă bucurie și uluire cele trimise. Furtul prin „oamenii“ din Cernăuți și Sighet nu este ceva nou (mai ales în SUA).

Voi reveni. Dar în contextul „grijii“ la care vă îndemnăm. Nu voi fi de fel surprins și chiar ar trebui să fiți pregătit să fiți acuzat de ... anti – semitism. (Este lesne de respins acuza. Ar fi suficient să subliniați că ce vă (ne) preocupă este fenomenul românesc în totalitatea lui și că, în context, Creștinismul a fost și este eminentamente inclusiv.)

Spuneam de anti-semitism deoarece este la „modă“. Nu numai Edgar Papu a fost considerat „rătăcit“ ci și Nicolae Steinhardt pe care Dumnezeu l-a apărat și ocrotit luându-l dintre noi înainte de Decembrie 1989.

4 Septembrie 2005

Spaima că Neamul și rostul lui se surpă: „ce pot să fac eu?“

Am primit mesajul Dumneavoastră doar câteva minute după ce citisem recenzia despre „Călugării Sciți“. Îmi pare că un gând al „meu“ privind volumul în pregătire, „Cuvinte pentru Urmași“, a și fost rostit. Cartea ce o pregătiți și este în curs de apariție poate fi considerată un manifest de generație. Dumneavoastră ați reușit să adunați la un loc un grup mare de oameni, de creatori și încă mai exact de **rostitori ai cuvântului**, care erau separați, izolați, singuri și măcar până la un punct, fără nădejde. Ce este incredibil este „gândul“ care unește pe toți cei cuprinși în volum și care era spaima că Neamul și rostul lui se surpă și întrebarea, „ce pot să fac „eu“, cât de puțin, ca asta să nu se întâmple?“ Acest gând l-ați adunat în volum și acestei întrebări volumul îi răspunde. Că toate cele spuse stau sub semnul „Călugărilor Sciți“ îmi pare fără putință de tăgadă. Iar asta ne trimite efectiv în meta – istorie.

6 Septembrie 2005

Dumnezeu mereu ne spune lucruri de enormă importanță

Căutați să vă rupeți de treburile coplesitoare pe care le faceți neconținut. Uneori este bine să ascultăm. Dumnezeu mereu ne spune lucruri de enormă importanță.

Căutați să vă odihniți. O meritați. Semănatul s-a făcut și Dumnezeu va face să crească roada bogată, pe măsura iubirii.

7 Septembrie 2005

Sub semnul „Bunei Vestiri“ – imaginea este rugăciune

Cred că am înțeles întrebarea. Din spusele unor călugări bătrâni știu că nu este potrivit să scriem pe crucile funerare, ci pe soclul lor.

Dar, aici este un caz special. Alegerea ca imagine a copertii cărții „Cuvinte către Urmași” este nu simbolică, este manifest. În momentul de față ați aruncat „mănușa” și asta sub semnul „Bunei Vestiri” și deci „imaginea” este rugăciune. În rugăciune se includ în chip necesar cuvinte. Deci rugăciunea ce o faceți are „cuvinte”, „Cuvinte către Urmași”. Deci eu cred că nu poate fi nici un fel de contradicție ori lipsă de respect dacă titlul cărții, în fapt cuvintele rugăciunii, vor fi cuprinse, suprapuse, icoanei căreia îi sunt adresate.

8 Septembrie 2005 (Nașterea Preacuratei Fecioare Maria)

Vederea prin „alți ochi”

Splendidă descrierea câmpiei muntene în început de Toamna. (Va fi unul dintre peisajele pe care le-am văzut cu „ochii” Dumneavoastră; ca acea călătorie halucinantă prin Moldova cuprinsă de ape.)

Personal, ca om de la „munte”, am fost foarte multă vreme rezervat până la suspect în privința frumuseții câmpiei. Ea mi s-a dezvăluit, totuși, în Septembrie 1975, în vremea unor săpături arheologice la Piuva Petrii (Orașul de Floci) lângă Țândărei.

Septembrie este, la fel ca Toamna, un prag

Septembrie este și aici așa cum îl descrieți că este „acolo”. În jurul locului izolat unde trăiesc sunt și lanuri de porumb pe care localnicii le adună foarte târziu, în Noiembrie și început de Decembrie. Oricum, la fel ca în fiecare an, mă bucur seara când în zumzet de greieri și cer cu stele aud fâșâitul frunzelor de porumb. Septembrie este, la fel ca Toamna, un prag. Ne aflăm foarte aproape de un alt tărâm care este atâta de simplu de atins încât nu îl aflăm.

10 Septembrie 2005

Simbolurile nu și-au pierdut tâlcul

Sunt, cum îmi scrieți, cu totul încredințat că bulgarii, sârbii, „iugoslavii” în general nu sunt alta decât „tracii” (dacă nu direct Pelasgii) vorbind o limbă slavă. Este foarte probabil că ei au pierdut înțelesul primar al simbolisticii folklorice dar prin asta „simbolurile” nu și-au pierdut forța. Mă bucur că la Albena v-ați putut odihni și că i-ați deslușit „tâlcul”.

*

Toamna continuă superb aici. Singurul anotimp în care pământul local își dezvăluie frumusețea.

11 Septembrie 2005

Sistemul „răului” este anacronic

Ca detaliu. Așa-zisele „operațiuni” de salvare ale nefericiților din New Orleans sunt un exercițiu în politicianism grețos. (Incidental, poate ați reținut incredibila asemănare, fizică și spirituală, a lui GWB cu repauzatul Ceaușescu). De fapt, sistemul este anacronic și cu botul pe labe. Atât „biruințele” cât și înfrângerile lui sunt demne de dispreț.

12 Septembrie 2005

Conflictul dintre „realitatea locului” și imaginație

Încă nu sunt de tot sigur dar este foarte probabil că la sfârșitul lui Octombrie voi fi în București. (În România s-ar putea să ajung mai devreme dar voi merge direct la Borloveni.)

Am anume tracăsări birocratice și anume neliniști privind casa din Borloveni. Poate voi avea prilejul să vi le împărtășesc. S-ar putea să fie doar roade ale imaginației mele și a conflictului dintre realitatea locului și existența lui în imaginație.

În esență nu știu dacă este ceva real sau doar în mintea mea. (Acea casă o am în indiviziune cu o verișoară. În esență eu acopăr costurile și ea se ocupă de „supraveghere”. Evident că mici sume se află „sub radar”. De cele mai multe ori ignor dar, uneori, „în principiu” mă enervează). Analizând mai atent îmi vine să cred că de fapt „lupt” să reconcilies realitatea cu imaginea ideală (și din asta mai întotdeauna trebuie să accepți o doză de „înfrângere”) și s-ar putea, să fie și manifestarea concretă a emoției eventualei reîntâlniri cu pământul natal.

14 Septembrie 2005 (Înălțarea Sfintei Curci)

„Sanctuarul spiritual”

Vă mulțumesc cu recunoștință pentru modul absolut superb în care mi-ați deslușit lucruri care doar le bănuiam și tatonam empiric.

Așa cum ați intuit, casa din Borloveni pentru mine este un sanctuar spiritual. Proprietatea indiviză este parte egală (1/2 și respectiv 1/2 cu mătușa mea, de 84 de ani, care locuiește în București) Cea care administrează este verișoara mea (fiica mătușii, locuind tot în București dar care merge, de cele mai multe ori pentru nevoi practice, de administrare, de cel puțin o dată pe lună în Borloveni). Adevărul este că până azi nu am avut nici un soi de neplăcere cu modul ei de lucru. Uneori mici „discordanțe” mă irită. Nu pentru valoarea lor ci ca act de surpriză sufletească neplăcută. De fapt, principala mea grijă a fost ca acea casă să nu se vândă, înstrăineze. (Așa cum ați intuit eu mi-am păstrat cetățenia română și am pașaport românesc în bună regulă.) Dar adevărul este că acea verișoară este la fel de puțin dornică să înstrăineze ca și mine. Îngrijorarea mea era mereu la modul „dar dacă?”. Dar la genul asta de întrebări nimeni nu poate răspunde.

Sunt impresionat, să adaog, și de modul exact în care ați înțeles și natura proprietății din Borloveni și „grija” mea.

În adevăr, în zona Borloveni, „țara Almajului”, mentalitățile „cneziale” s-au păstrat aproape fără modificare (aceste mentalități, interesante, au fost cu grijă reîntărite de către Austrieci atunci când în zonă au înființat „granița” militară, „catanele negre”, care au dăinuit în fapt până în 1873 și ca formă de proprietate „comunitară” până în 1948 și de fapt până azi căci, în zonă, nu au fost „colective”, era munte.)

lar „grija“ mea stă doar în aceea că nu vreau ca proprietatea să se vândă. Dacă în asta am anume pierderi „materiale“ nu are importanță.

Înduhovnicirea unui domeniu care părea destinat negativității

Mărturisesc că nici nu bănuiam că acest domeniu este sau poate fi prin mâna unui dedicat celor ce le face arta. Ceea ce mi-ați trimis este un eseu superb pe care îl voi păstra.

Și mai mult mă mândresc că am „intuit“, măcar ceva, din superbul eseu despre Borloveni: dincolo de asta mesajele Dumneavoastră mi-au dezvăluit ceva special. Cred că încep să înțeleg ceea ce numeați „fenomenul Casa Lux“.

Cu adevărat revistele „Casa Lux“ și „Casa de Vacanță“ pentru mine (și încă mai vârtos pentru Larissa, soția mea) au fost o descoperire și o bucurie neașteptată.

Era vorba de frumusețea publicațiilor, eleganța imaginilor dar mai ales de textul care, nu știu să zic mai bine, mereu te pune în stare „perplexă“. Destulă vreme nici nu știam dacă sunt reviste de „specialitate“ ori de **nou tip literar**. După eseu despre Borloveni (eu cred că ar fi bine să îl publicați la un moment dat) mi-am dat seama mai bine despre ce este vorba. Despre înduhovnicirea unui domeniu care părea destinat negativității și morții. Acolo nu era vorba de „imobile“. Ci de înțelegerea „proprietății“ ca realitate istorică și umană și mai ales despre înțelegerea diferenței de categorie dintre „imobil“ și „casă“. Nu sunt acuma de fel surprins că sunteți considerat cel mai bun „om de imobiliar“; uluitor este cum acest domeniu poate deveni artă, domeniu estetic. De fapt ați adus la viață, ați dat „Duh“, unui domeniu în care, așa de potrivit numiți, „elită colonială“ (cei prin care eu înțelegeam „elita de mahala“, termen insuficient și fără voie ponegrind o stare meritorie), nu se pricepuse să se „înfigă“. În rest, îmi era limpede că ce făceați era sociologie, futurologie, analiză istorică de „stare“, alături de eminenta analiză economică-financiară.

Volumul cu eseuri „imobiliare“ de care pomeneați, „Loc și persoană“, ar fi extraordinar. În fond cam asta căutam să fac și eu, pe scară mult mai mică și personală. O posibilă stabilire a legăturii indestructibile dintre loc și persoană, a destinului „locului“, ar fi o nouă și fascinantă regândire a însăși ideii de continuitate la Români. Pome-nează de limbajul „criptic“. În acest domeniu s-ar putea că, deslușindu-l, să aflăm răspunsuri incredibile.

15 Septembrie 2005

Zile binecuvântate

„Exaltarea“ de care vorbiți se cheamă „râvna“. („Râvna Casei Tatălui meu mă mistuie“)

Avem zile de Vară târzie incredibil de frumoase. Acum sunt și funigei, miros de fum și dimineața rouă rece. Zile binecuvântate.

16 Septembrie 2005

Ancorarea între „masse”, între păstrătorii modelului românesc

Am citit cu grijă mare gândurile despre Asociația Scriitorilor Creștini. Este fenomenală puterea de lucru ce o dezlănțuiți. Înființarea ei va fi o lovitură totală, mortală dată „Bandeii”. Experiența mea de organizator este inexistentă și deci ce voi spune este în strictă asemănare cu „musca la arat”.

Cred că dacă acest proiect va reuși va însemna o fantastică și salutară oportunitate pentru Neamul Românesc.

Tot ce spuneți face perfect înțeles și este util. Ceea ce însă trebuie cu mare grijă prevenit este orice prilej de a da „intrare” unor lozinci demonizante („fundamentalisti”, „post-legionari” etc.,etc.) fiind oricum neadevărate. În acest sens cu necesitate trebuie incluși toți scriitorii creștini, indiferent de apartenența denominațională. Ca invitați, ca parteneri de dialog și necreștinii trebuie invitați în semn de dragoste creștină. În chip stăruitor vă îndemn să aveți mereu în gând că veți fi atacat cu furie crescândă, dementă, irațională. Să fiți pregătit pentru orice. Planul și acțiunile unei întregi „găști” este a se prăvăli. Vor face orice, cu spumă la gură.

Dar esențială îmi pare nevoia de a ancora Asociația între „masse”, între cei care păstrează modelul românesc, popi, dascăli, scriitorii locali uitați. Personal știu un singur exemplu concret (și sunt convins că sunt nenumărate), „Almăjana”. Nu veți crede ce influență are în „țara Alma-jului”. Devenind parte a unui întreg, dându-li-se respectul ce li se cuvine, și-ar unii strădaniile și efectiv ar putea lucra minuni. (Influența, și așa slăbănoagă, a „soroșiștilor”, ar deveni zero absolut!).

18 Septembrie 2005

Deslușiri, dezlegări

Cu înfiorare am citit relatarea Dumneavoastră despre cele abătute asupra Bucureștiului. Mulțumesc pentru descrierea atât de vie și tâlmăcirea atât de dureros/adevărată.

Mânia (furia) lui Dumnezeu este foarte adesea interpretată ca fiind un „act” al Divinității. Nimic mai fals. În realitate, această mânie (furie) înseamnă neintervenția Divinității, retragerea Harului, prin care lumea se ține. În aceste clipe, căci doar clipe sunt dată fiind nesfârșita milă a lui Dumnezeu și dragostei Lui de oameni, puterile întunerecului, „ucigătorul de oameni”, își fac mendrele. Nu, nu este întâmplătoare izbucnirea scârnei pe străzi. Închinarea la „ban” (excrementum diaboli) a adus conviețuirea cu aceiași materie umană, similia similibus.

21 Septembrie 2005

Sub o Voință care nu dă greș

Trec printr-o criză sufletească. Poate este emoția reîntâlnirii cu pământul natal dar și dezamăgirea provocată de ceea ce este cristalizat în imaginația mea și realitate. Dumnezeu și „Apărătoarea Doamnă” mă vor ajuta să trec prin asta.

Nu este o situație „complexă” este una simplă și în esență ține de o opțiune. Îmi vine să cred că într-un fel mi se „cere” să renunț la un ceva pe care îl consideram imaterial fără să fie.

Am fost tulburat de titlul luat de „Katrina” în revista de apariție: „Începutul Anului Nou Bisericesc”. Este cu mult mai potrivit și s-a așezat „singur”. (Sau, iarăși, sub o Voință care nu dă greș. Nici în Înțelepciune și nici în capacitatea de a face haz.)

22 Septembrie 2005

„Izolare” și „comuniune”

Confirm cu recunoștință primirea textelor trimise via fax. (Din păcate și aici este o „mică” problemă. Acțiunea premeditată, programatică a sistemului american (SUA) de a „izola” și deci controla locuitorii, poate fi ilustrată și prin acest amănunt. Nu numai că nici un fel de aparatură electrică/electronică SUA nu poate funcționa în Europa și viceversa, dar chiar dimensiunea colilor de hârtie este diferită (ceva mai mici în SUA) astfel că recepționarea prin fax este dificilă, anevoioasă. Oricum, cu chiu cu vai, au ajuns.

M-am bucurat enorm de publicarea scurtului meu text despre Mariana Brăescu. Textele Domniei Sale le citesc și recitesc adesea. Unele le țin lângă pat și sunt lectura cu care adorm (nu este lectura spre adormire ci întru trecere în stare de somn, o stare pe care o ignorăm neiertat de mult). Sunt atâtea de multe simțăminte pe care le am față de aceste texte și odată tot am să mă apuc să le depăn pe îndelete. Din păcate în momentul de față nu pot să o fac decât scurt și exploziv.

23 Septembrie 2005 (Zămislirea Sfântului Ioan Botezătorul)

„Rămășița păstrată prin Har” – glasul ei

Am primit, și le-am citit cu grijă, „Cuvintele pentru urmași”.

CARTEA îmi apare acuma în întreaga ei monumentalitate și mai ales incredibilul (în sensul de a fi părut cu neputință de realizat) ei mesaj; răspicat și simplu, ca toate lucrurile mari, importante și adevărate.

În „Cuvântul de Început” Dumneavoastră ați arătat limpede cum a fost cu puțință împlinirea cărții și care este rostul ei. Cred că din smerenie nu ați spus ceva.

CARTEA a dat glas acelei „rămășițe păstrată prin Har” care, în toate vremile și în toate Neamurile, Dumnezeu și-a păstrat-o și o păstrează.

Cei „șapte mii de bărbați care nu și-au plecat genunchiul lui Baal”.

Că așa o arată împrejurarea că cei cuprinși în CARTE sunt din toate straturile sociale, din toate colțurile Pământului și Ideii Românești și mai ales, nu „profesioniști” sau, mai exact, nu mercenari.

Este atâta de lămurit că toți cei cuprinși în CARTE au în comun împărțășirea unui Duh, sunt uniți în Duh, care îi mișcă în Voia care în fapt s-a și „săvârșit”.

Dumnezeu să vă dea sănătate și să vă binecuvânte pentru ce faceți.

Ce mișcător și extraordinar îmi pare că o Carte începută sub semnul „Bunei Vestiri” se încheie în „Ziua Crucii”. Cred că nu putea fi semn mai sublim și mai ziditor!

Apariția Cărții este un mare lucru și într-un alt fel. În primul rând „banda” este aruncată în derută. Vocea ei se pierde și devine, prin comparație și mai ales, prin posibilitatea comparației, șuierat de năpâr-că. Mă pot referi doar la unul dintre cei cuprinși în Carte și al cărui „caz” îl știu, Ion Marin Almăjan. Acest om a fost batjocorit și insultat în chip vicios. De tot soiul de neaveniți care habar nu aveau ce citeau, nu citiseră cartea lui („Mătușa mea Maria Theresia”) și în general nu știau nimic nici despre oamenii din Banat și nici despre istoria Banatului. În realitate, el a creat o carte și o punte care leagă oamenii și vremile între ele la un asemenea grad încât cei de azi ne putem numi neamuri cu cei de ieri (cum și suntem în fapt) și încă până acolo că îi putem spune și Împărătesei, „Mătușa”.

„Ridicarea capetelor”

Dar mai este ceva. Astăzi, în cadrul nevrednicei pravili pe care caut să o țin, am citit cap.21 din Evanghelia de la Luca și citez 25-28: „Și vor fi semne în soare, în lună și în stele, iar pe pământ spaima și nedumerire, din pricina vuietului mării și al valurilor. /Și oamenii vor muri de frică și de așteptarea celor ce au să vină peste lume, căci puterile cerului se vor clătina. /Și atunci vor vedea pe Fiul Omului venind pe nori cu putere și cu slavă multă. /Iar când vor începe să fie aceea, sculați-vă și ridicați capetele voastre, pentru ca răscumpărarea voastră se apropie.”

Oare nu chiar asta facem, „ridicăm capetele”?

23 Septembrie (Zămislirea Sfântului Ioan Botezătorul) 2005

Un singur „drept” și Sodoma ar fi fost cruțată

Imaginea trimisă mai demult, din ziarul „Ziua” – „gheara”, de fapt „omul cu mâna ca o gheară” – mereu mă înfioară dar în același timp cumva mă și „îndârjește”. „Răul” are o față.

Nu vă lăsați copleșiți. În aceste clipe lucrarea personală devine efectiv salutară. Sodoma ar fi fost cruțată dacă în ea s-ar fi mai aflat un singur „drept”. Responsabilitatea personală în aceste clipe este decisivă. Iar după asta suntem în Voia lui Dumnezeu!

25 Septembrie 2005

Trei adaosuri

„ÎNVĂȚĂTURI“, „PUTERI“ ȘI „INIȚIERI“

Plecarea de aici în 27 Septembrie s-a făcut pe neașteptate și cumva „de nevoie“. Voi ajunge în 28 după amiază, după un drum de circa 24 de ore. A doua zi plec la Borloveni cu feciorul meu. (Din pricina lui am venit cumva precipitat. Are doar o Săptămâna de vacanță și principalul motiv de a veni în România a fost să stea cu mine. În același timp, vreau să îi arăt și talmăcesc câteva lucruri care să îl lege de țara strămoșilor lui).

Șederea mea în România a fost „interesantă“.

Am avut parte de zile bune în Borloveni (25 de zile) și apoi în Țara Bârsei, unde am aflat un alt „tărâm“ mult ignorat și rău înțeles. Este o altă țară românească, de taină, de o complexitate și semnificație uluitoare. Dorința de a „vedea“ mă face să caut singurătatea și pierderea, topirea în loc. Totuși nu am pierdut vremea. În Borloveni am căutat și găsit lucruri prețioase. În Țara Bârsei am văzut că, păstrând limba și decorul, sașii s-au „romanizat“ (s-au dacizat). Râșnovul nu este în nimic diferit de o cetate din Munții Orăștiei.

Cu atât mai dureroasă a fost reîntoarcerea spre București. Statul acolo a fost un chin. Efectiv nu am putut dormi o clipă, am avut o neagră stare de depresie, la limita „pustiului“, și am fost incapabil să mă întâlnesc cu cineva (de fapt ar fi fost pierdere de vreme). Singurele clipe de scăpare au fost slujbele de la Patriarhie și la câteva Biserici („Zlătari“ între ele) unde mergeam mereu. În timpul ce am stat în București am fost zilnic la Mitropolie să mă închin la moaștele Sfântului Dimitrie Basarabov, unul dintre apărătorii mei. Am fost și la impresionantul pelerinaj pentru Sfânt, în ziua de prăznuire. Sfântul Dimitrie Basarabov m-a apărât mai înainte de a ști de el. „Contactul“ cu Sfântul s-a făcut când aveam, cred, cinci ori șase ani. Atunci am fost dus, de tatăl meu prin oraș (el era un agnostic total) și am ajuns și la Patriarhie. Mi-a amintit de clopotnița pe treptele căreia fusese împușcat Barbu Catargiu și de faptul că este acolo un pelerinaj anual pentru, zicea el, „un sfânt fanariot“. Evident nu aveam habar de ce vorbește dar atmosfera (mai ales crucile vechi din preajmă) m-au mișcat până la lacrimi și cumva inconștient am simțit că asta „înseamnă“ ceva. De atunci mereu, deși tot nu știam nimic despre Sfânt, în clipe grele, imaginea respectivă îmi fulgera în minte și îmi aducea ajutor.

Singurătatea pe care o caut are, cred, o cauză premeditată. Eu „fug“ de oameni nu pentru că îi urăsc ori disprețuiesc, să nu fie! ci pentru a mă feri de înjghebările sub care trăiesc. Cred că în singurătatea

mea pot fi mai folositor și cred asta deoarece eu cald îi iubesc pe oameni și încă mai vârtos pe cei care „pierd“. Eu cred că singurătatea în care mă aflu este un dar special, este singurul loc unde pot să fac, să fiu sau să am sentimentul că sunt util. Dincolo de asta sunt „blocat“. Probabil că nu se poate măcar imagina ce stare de disepurare amară îmi provocau și câteva minute de ascultare, silită, fiind în „familie“, a posturilor de TV sau de știri. Din acest punct de vedere doar în Borloveni am fost fericit. Nu am deschis televizorul și nu am răsfoit nici un ziar. Toate cele legate de „lume“ erau parcă la ani-lumină și aparțineau unei alte dimensiuni, ireale. Real era ce trăiam eu și satul din jur, preocupat de făcut țuică.

În câteva nopți la Borloveni am stat cu vecini la făcutul țuicii la cazan. Cazanele pornite merg permanent („cazanele“ fiind distilatoarele). Procesul de facere a țuicii nu este simplu și am băgat de seamă că doar puțini mai sunt cei care știu ce fac. Cei mai mulți merg la „eficientă“ și rezultatul sunt poșircile ucigătoare care circulă sub numele de „țuică de casă“. Oricum „rândul“ îți poate veni oricând în cursul zilei de 24 de ore. Așa cum spuneam, de câteva ori a fost noaptea și am mers din curiozitate.

Durează mult, afară este frig și negură, înăuntru duduie focul și susură cazanul iar la capătul țevii de distilare, „duduroni“, curge sau mai exact picură țuică încă fierbinte. Oamenii mănâncă brânză tare și cartofi copti sau mălai copt, „gustă“ răchia (în câteva rânduri expresia „gustat“ ar fi un nemeritat diminutiv; dar asta este altă poveste) și povestesc în șoaptă; noaptea trebuie să vorbești încet. Majoritatea poveștilor erau despre necazuri și bucurii locale, ocazional mici povești naiv-erotice dar am auzit și mai multe povești cu „muronii“ (strigoii). Erau cele tipice, apariții, acțiuni post-mortem, etc. Dar în context am reușit să deduc că încă mai există babe vrăjitoare (care se ocupă mai cu seamă cu „datul“ în dragoste) dar și câțiva bărbați solomonari capabili, după cele auzite, să oprească grindina, să zboare în văzduh, etc. Nu încape îndoială că este stratul dacic a cărui moarte se dovedește a fi fost tot un zvon „mult exagerat“. Despre „solomonari“ și acțiunile lor nu știu decât poveștile auzite în Borloveni. Îmi vine să cred că asemenea sunt în tot locul prin pământul românesc. O alta „dovadă“ de viață străveche. Nu rămășiță, ci model existențial. (Asta îmi aduce aminte de o mai veche observație a mea. Drumurile „noi“ nu fac decât să crească distanța dintre comunități. Localnicii folosesc drumurile străvechi

care fac legătura firească și rapidă. Cele „noi“ sunt zgârieturi trufașe și exemplul de forme fără fond și fără rost.)

Povestitorii cu pricina (diferiți vecini, unii mai tineri și alții mai bătrâni iar unele „informații“ le-am adunat prin feciorul meu pe care l-am rugat să o iscodească pe o foarte deșteaptă fată din loc cu care este prieten) relateau, încet, în vorbă domoală, ceea ce pentru ei erau realități. Modul de povestire nu era al unei „demonstrații“ ci cumva „neangajat“, dacă vrei crezi și dacă nu, nu. În același timp pentru ei era limpede că spun ceea ce în conștiința lor era adevărul. Preferau să amintească oameni trecuți la cele veșnice care ar fi avut asemenea **învățăături și puteri**. (Pe unul dintre ei mi-l amintesc bine de tot.)

Tonul era de admirație dar și de teamă. În esență ce am înțeles era că acei oameni POT face bine și POT fi folositori dar este rău să îi învrăjbești ori „calci pe coadă“.

Bănuiam de mult că atunci când țărani „povestesc“, ei de fapt **dezvăluie** și dezvăluie exact atâta cât cel ce ascultă este pregătit să primească. Am convingerea că ceea ce se spune despre „Fratia“ (despre care nu știu nimic) este foarte adevărat. În cursul privegheilor mereu am băgat de seamă că țărani știu între ei lucruri despre care nu vorbesc și pe care nu le dezvăluie decât atâta cât poate cuprinde cel „din afară“. Este realmente o zonă tainică dar de enormă importanță și care este nu dovada ci faptul că fragmentările din spațiul românesc sunt doar aparențe.

*

Căderea Bizanțului a fost una dintre clipele în care „puterile cerului“ s-au cutremurat. Cei circa 500 (cinci sute!) de apărători ai Cetății, în frunte cu Împăratul Constantin al XI-lea Dragase, direct după Liturghie și Împărtășire, s-au suit pe ziduri unde numai singur Dumnezeu știe ce acte de bravură mucenicească vor fi făcut. Că lucruri neobișnuite s-au întâmplat atunci nu începe îndoială. O singură dovadă. Trupul Împăratului, despre care se știe că a căzut cu arma în mână, nu a fost aflat niciodată. Să nu uităm o clipă că Bizanțul a fost o continuitate și un ÎNTREG ce începea în vremea imediat post-edenică („Neolitic“). După „căderea“ lui, și în preajma ei, brusc apar în istorie, perfect organizați și întemeiați, luptătorii de la Nord de Dunăre. Aceasta este una dintre luminile ce arată „taină“.

Despre „căderea“ Bizanțului sunt atâtea de spus. În fond era vorba de trecerea în veșnicie, căci rolul temporar se încheiase odată cu Sfântul Grigore Palama. (De fapt „in nuce“ Bizanțul continuă să fie la Athos și alte câteva locuri ascunse, și ele l-ar putea aduce în ființă oricând și o vor și face-o când va fi nevoie). Aici apare și rolul țărilor românești și de fapt a unei lumi care dănuie din vremea post-edenică.

Legăturile există și se mențin. Fascinant este în acest sens un puțin cunoscut Sfânt Român din zilele noastre (stins în 1916) Moșul Gheorghe din Sugag. Viața lui s-a publicat prin P.C. Ioanichie Bălan.

Cum se face că zona, probabil cea mai discretă din Europa, apare mereu doar în clipe de cumpănă existențială? Poate doar așa vom înțelege de ce povestesc, așa cum povestesc, țărani români (inclusiv Creangă).

Cumva aș putea ilustra cele spuse prin „cazul” Borloveniului și al familiei mele de acolo. Străbunicul meu, Protopopol militar K.u.K., Pavel Boldea era parte dintre ei și a întemeiat cele ce se văd și azi pentru familia lui. Bunicul meu, ofițerul K.u.K., Romulus Boldea era și el parte dintre „ei” dar la o anume distanță. Apoi, o vreme legătura s-a rupt. Eram considerați parte dintre „ei” dar nu părtași la „taină”. Iar acum, în urmă, încet, încet lucrurile mi se dezvăluie mie. Însă doar atâta cât pot cuprinde. Nu este o relatare, nu este o poveste, este o includere și asta înseamnă participare, integrare și inițiere.

MODELUL NOII PRIGOANE ANTI-CREȘTINE

Mai înainte de a intra în acest subiect câteva precizări metodologice sunt necesare. Evenimentele istorice au ca scop să arate unicitatea persoanei umane și zădărnicia căutării împlinirii ei în această lume. În această înțelegere putem pricepe de ce fiecărei generații i-a fost dat să asiste la o schimbare majoră de „regim”, fie sub forma încetării unei lungi „domnii”, fie sub forma schimbării de regim sau sistem politic. În asemenea împrejurări, s-a putut cristaliza înțeleapta vorbă românească, „schimbarea domnitorilor, bucuria nebunilor”. În sens mai larg, împlinirea personalității umane, mântuirea ei, nu vine în și prin Istorie ci la capătul ei. Dar cele spuse la nici un caz nu înseamnă că în existența sa pământească omului i se cere să fie pasiv, detașat, „neangajat”. Din contră.

Diversitatea uluitoare a evenimentelor istorice, „schimbările” de care vorbeam, sunt toate ocazie, posibilitate, pentru fiecare persoană de a alege între bine și rău și, astfel, puțință de mântuire. Formele sub care suntem chemați la participare sunt mereu noi și fără precedent și de aceea alăturarea la bine sau la rău tot mereu va fi fără echivoc. (De aceea este atâta de degradant să vezi oameni care duc „lupta” contra unor forme istorice dispărute, cum ar fi cei ce continuă să militeze împotriva unui comunism care în România nu mai există,

Slavă Domnului, de cincisprezece ani.) Probabil că cea mai simplă cale de a nu fi părtași, complici, la rău este de a fi mereu alături de victime, de cei care „pierd”, iar ca temei de gândire avem mereu alăturarea de Tradiție și modelul existențial al Neamului din care coborâm. Cu această introducere am să mă încumet să vorbesc despre ceea ce cred că va fi „modelul” persecuției anti-creștine ce ne stă înaintea.

În primul rând, trebuie să ne fie limpede că tot ce se leagă de istoria creștinismului nu a fost vreodată marginal ori periferic. Din prima clipă, Creștinismul a lovit în chiar inima „centrului” puterii lumeste, Roma, în culmea puterii Imperiului Roman și la rândul ei a fost lovit în „centru”, Bizanț (iconoclasmul), Rusia (bolșevism.) Iar nouă prigoană contra Creștinismului, care este în desfășurare, a început în noul „centru” al puterii lumeste, „singura” super-putere. Din cele petrecute până astăzi putem desluși „modelul” prigoanei.

În primul rând se caută și, până la un punct, s-a impus o subordonare a Bisericii față de dogmele „religiei” statale. Lozincile acestei religii statale: „suntem cea mai mare națiune ce a cunoscut-o istoria”, „cine nu este cu noi este contra noastră”, „suntem cei mai pașnici oameni”, etc., etc. sunt acceptate fără murmur. Mai mult, această preponderență acoperă până și grupul cel mai influent din sistemul politic al „centrului”. Grup care devine „tabu”.

Ca exemplu. În Biserica “ Sfinții împărați Constantin și Elena” din Indp., se caută modificarea troparului de laudă al Patronilor. Tropar care spune despre Cruce că este „lauda Creștinilor și rușinea ludeilor”. La Mânăstirea din Rv. Jct., „Prohodul” din Vinerea Mare a fost „sanitizat”, s-au scos toate referirile privind Răstignirea și participarea aceluiași pomeniți mai sus și asociați cu rușinea. În România, a avut loc penibila înscenare de la Tanacu (trecută în uitare prin potopul binecuvântat ce a trezit populația.). Prigoana nu va fi mai ales sub forma violenței, a rotitului bâtei (deși nici asta nu va lipsi), ci mai ales prin presiuni care au de scop golirea Bisericii de conținut. Prin modificarea textelor scripturistice, prin obligativitatea „includerii” și acceptării păcatului, prin încercarea de marginalizare. Că acest tip de acțiuni pot avea anume reușită ne-o arată catedralele din Europa de Apus care au devenit niște forme fără conținut. Niște monumente (de fapt ruine) „istorice”. Dar acest „model” va da greș căci entitatea care îl animă, negativitatea pură, nu poate și nu vrea să înțeleagă esențialul: că Biserica (și prin asta mereu înțeleg și am înțeles pe „dreptmăritori”) nu este o instituție ci un trup viu având drept Cap pe Hristos, „Piatra pe care nu au luat-o în seamă ziditorii”.

„Piatra pe care nu au luat-o în seama ziditorii, aceasta a ajuns să fie pusă în capul unghiului. Oricine va cădea pe aceasta piatră va fi sfărâmat, iar pe cine va cădea ea îl va zdrobi” (Luca, 20,17-18).

ACUM

Existența noastră este determinată de trecut, prezent și viitor. Dar mereu trebuie să ne fie limpede că trecutul nu îl putem schimba (cel mult putem învăța din el) iar viitorul este întotdeauna părere dacă nu părere de sine. Clipa decisivă, și căreia, și pentru care suntem răspunzători, este cea prezentă, **acum**. În această înțelegere, aș vrea să mărturisesc câteva lucruri.

În drumurile pe care existența m-a purtat, am putut să văd că toți, și fiecare, nu suntem suma „realizărilor” noastre ci reflectarea comportamentului nostru de caracter consecvent. În curgere logică, aceasta mai înseamnă și răspunderea ce o avem față de cei care ne-au premers, cei fără număr plecați din Valea Plângerii mai înaintea noastră.

Nu am nici un fel de îndoială că respectul pentru truda lor și pentru înțelegerea vieții pe care ne-au transmis-o ne poate îndreptăți sau condamna. Mai mult decât atâta, am putut să văd cum, în cea mai crudă, competitivă și nemiloasă societate pe care istoria lumii a cunoscut-o, aceia dintre Români care au fost în stare să își păstreze identitatea au fost cei care, conștient ori inconștient, s-au aninat de modelul existențial al străbunilor lor. Iar oportuniștii, „victorioșii”, aceia care s-au ploconit stăpânilor vremelnici au trecut într-o rușinoasă uitare mai repede decât ne putem imagina. În urma lor nu a rămas nici măcar pulbere.

Acum este ceasul în care veriga noastră se poate lega de lanțul vieții și tot acum putem să spargem și irosi mica noastră contribuție la aceasta verigă. Viața, în toată superba ei diversitate, a biruit și alegerea uitării și morții poate fi doar a noastră; fără rost și fără noimă.

Să nu fie așa!